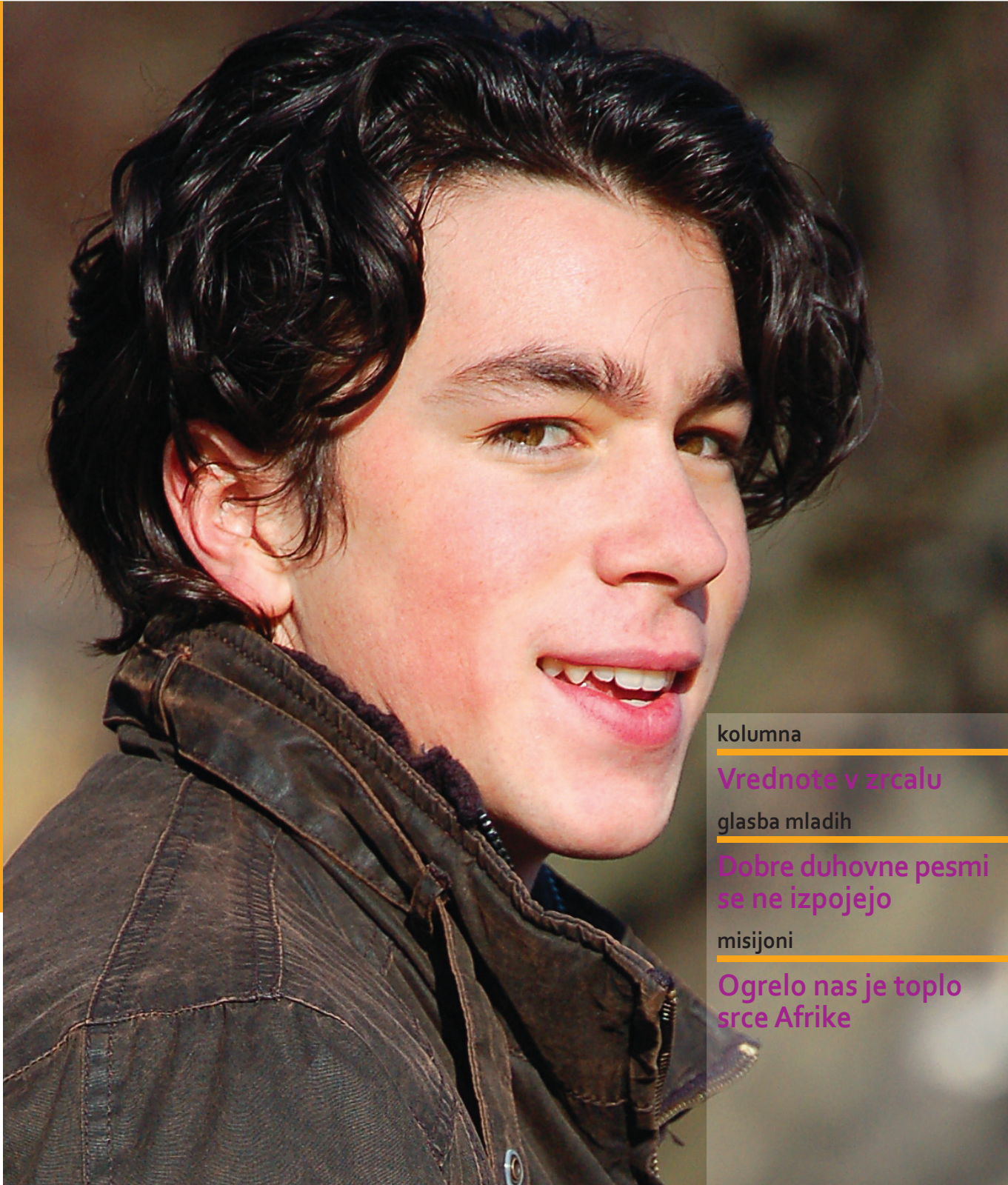

Salezijanski vestnik

september-oktober 2009

5

kolumna

Vrednote v zrcalu

glasba mladih

Dobre duhovne pesmi
se ne izpojejo

misijoni

Ogrelo nas je toplo
srce Afrike

vsebina

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 5 | skupna številka 561
Leto 2009 | letnik 82
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

Sl56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © Patricija Belak

pogled na salezijanski svet
salezijanski **pogled** na svet

september-oktober

kolumna

4 Vrednote v zrcalu

novice

6 Uskovniški tedni 2009
Poletne duhovne vaje

povabilo na pogovor

10 Globalizacija ljubezni
in socialne odgovornosti

oče in učitelj

12 Človekove pravice
steber vsake vzgoje

molivci

14 Duhovništvo je dar
Jezusovega srca

glasba mladih

16 Dobre duhovne pesmi
se ne izpojejo

150 let

18 Odločilne spodbude papeža Pija IX.

majcen

20 Vedno sem bil srečen, ko sem lahko delil

rakovnik

24 Glasbena šola Rakovnik v novih prostorih

Sadovi

Marko Košnik
delegat za salezijansko mladinsko pastoralo

Slovo od poletja je vedno nekaj posebnega. Kdor ga namreč preživlja z mladimi v raznovrstnih vzgojno-pastoralnih programih, to še posebej občuti. Biti z mladimi je lepo in navdušujoče. Pa pride novo pastoralno leto in z njim vsakdanji ritem. Tu se šele pokažejo sadovi. Prav je, da se v takih trenutkih Gospodu zahvalimo za globoka doživetja, nove izkušnje in prejete milosti ter da ga prosimo, da bi se iz bogate bere počitniškega dogajanja rodilo čim več sadov.

Sadovi, uspehi, preštevanje. Kakšni so? To je močna skušnjava, ki nam preprečuje, da bi v opravljenem delu prepoznali Božji prst. Zaradi tega se lahko v nas naseli slaba volja in celo pesimizem. Nikakor pa ne smemo obupati pri poslanstvu vzgoje in evangelizacije mladih rodov. Sadovi mogoče res dostikrat niso vidni, vendar zagotovo ne izostanejo, če smo delali v Božjo slavo kakor don Bosko: Da mihi animas, caetera tolle (Daj mi duše, drugo vzemi).

Ob 150-letnici salezijanske družbe nam pastoralne gorečnosti in poguma ne sme manjkati. To je dodatna spodbuda, da v našem poslanstvu za mlade prepoznamo Božji načrt. Delajmo za Božje kraljestvo! Bodimo veseli in polni upanja po vzoru mnogih salezijancev, sester HMP, sodelavcev, vzgojiteljev in animatorjev, ki se po svojih močeh trudijo za Božje kraljestvo.

Salezijanski vestnik nas z aktualno vsebino vabi, da bi se poveselili nad duhovnimi sadovi naših programov. Poleg rednih vsebin prinaša novice o počitniškem dogajanju. Ni namen, da bi preštevali in merili, temveč da bi znali še bolj občudovati, kako velika so Njegova dela.

Marko Košnik

Vrednote v zrcalu

Janez Vodičar; foto: Grega Valič

POČITNIŠKI DNEVI SO MIMO. PRAZNA Ljubljana in še kakšen drug kraj se počasi spet polni. Okrog šol je znova živahno in ceste niso več prazne. Več policijskega nadzora, celo nekaj starejših ljudi v službi redarstva jim pomaga, da bi otroci varno prišli v šolo in spet domov. Mladi ne potrebujejo in nočejo varstva. Na svoj način se zgrinjajo v hrame znanja in predvsem pred njimi obujajo spomine na pravkar minule mesece. Vse je spet v starih tirnicah.

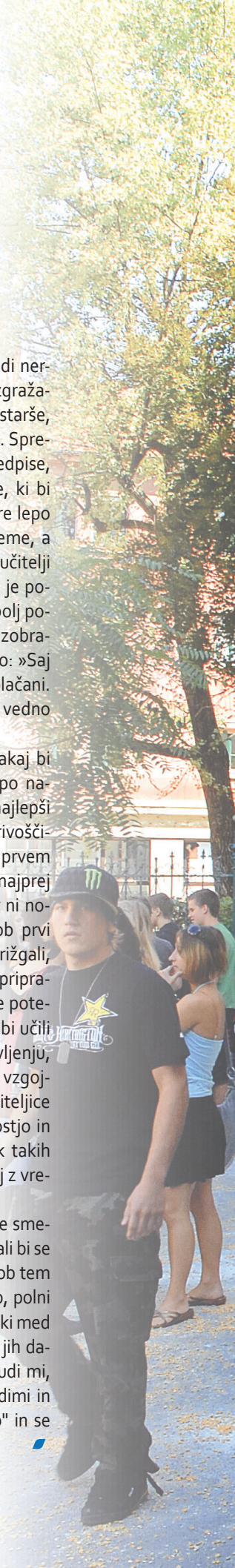
Prav res, spet je vse po starem. Lokali okrog šol so polni, nakupovalnih središč v dopoldanskih urah ne oblegajo samo starejši, družbo jim delajo srednješolci in v parke se je povrnil star videz: prazne pločevinke, plastenke in druge smeti. Verjetno ni treba izvesti kakšne posebne študije, da človek opazi to vrnitev v stare navade. Žal so res že prastare navade. Če mladim rečeš, da bi bilo dobro za sabo pospraviti, potem se ti lahko zgodi, da najdeš avto s predrtimi gumami, zvito kolo ali vsaj kletvico za popotnico. Ne pričakuješ, da bodo ravno navdušeni nad tvojimi opomini. O tem bodo poskusili vsaj premisliti. Le kaj jih tega danes ne učijo v šoli?

»Če je šola priprava na življenje, bi jih morali učiti pospravljanja za sabo, poslušanja starejših in podobno. Kako bodo napredovali v življenju, če ne bodo pripravljeni prisluhniti starejšim, se od njih učiti. Saj ni treba, da vse naredijo, kar se jim reče, malo je pa dobro o tem razmisliti!« verjetno modrujemo ob takem pripetljaju. Najpogosteje se, žal, pri tem sami kaj naučimo: drugič gremo s stisnjenimi zobmi mimo in si mislimo svoje. »Naj se z njimi ukvarjajo njihovi starši,« si ponavljamo in gledamo v stran. Ob tem ne bi smeli pozabiti, da se tudi učitelji in učiteljice hitro učijo. Še pri verouku se mnogi kateheti hitro sprijaznijo, da mimo staršev ne morejo. Vendar koliko staršev iz dneva v dan ponavlja svojim otrokom, da jih bodo že v šoli reda naučili in se pozneje vprašuje, če jih mar tako učijo pri verouku.

Tako je spet na svoji stari poti tudi neriganje nad otroki in mladimi. Vsi se zgražamo nad šolo in starši. Učitelji krivijo starše, starši učitelje, vsi skupaj odraščajoče. Sprejemamo zakone, take in drugačne predpise, programe in ustanavljamo ustanove, ki bi vse skupaj izboljšale. A vse skupaj gre lepo po starem. Ne da bi bili slepi za izjeme, a rezultati raziskave o stresnosti med učitelji govorijo svoje. Anketa med kateheti je pokazala, da jih več kot dve tretjini najbolj pogrēša sodelovanje s starši. Vzgojno izobraževalnim ustanovam starši ponavljajo: »Saj ste vendar vi za to usposobljeni, plačani. Storitve kaj!« Mladi se tolažijo, da je vedno tako bilo in bodo že odrasli.

Ko bi jim le pustili odrasti. Le zakaj bi prepovedovali mladim pohajkovati po nakupovalnih središčih, če je to za nas najlepši nedeljski dogodek? Jim mar ne privoščimo, da posedijo ob hladnem pivu v prvem lokalu, ko sami ob prihodu domov najprej odpremo hladilnik in se zjzemo, ker ni nobenega piva. Zakaj ne bi pohiteli ob prvi priložnosti na sveži zrak in si enega prižgali, če smo starejši z vso svojo treznostjo pripravljeni stati na najhujšem mrazu, da le potešimo potrebo po nikotinu? V šoli naj bi učili drugače. Le kako, če je marsikaj v življenju, kar lahko otroci opazijo, nasprotno vzgojnemu načrtu. K sreči so tudi take učiteljice in učitelji, ki zmorejo s svojo osebnostjo in zgledom zasenčiti pol sveta. Ampak takih je veliko premalo in so prešibki za boj z vrednotami okolja.

Mladi so naše ogledalo, zato se ne smemo čuditi, če gre svet po starem. Morali bi se večkrat ozreti v to zrcalno sliko in se ob tem zamisliti. Zakajena dvorišča pred šolo, polni lokali v njihovi bližini in mladi potrošniki med šolskimi urami so odraz vrednot, kot jih danes živimo. Ne bi bilo dobro, da bi tudi mi, starejši, preden obupujemo nad mladimi in se zmrdujemo nad učitelji, "šli v šolo" in se zamislili nad svojimi vrednotami? ■

Od Besede k dejanjem!

Bogata bera poletja

© arhiv SWP

Od Besede k dejanjem je bil naslov letošnjih Uskovniških tednov. Kot odmev na Pavlovo leto, ki se je nekaj tednov prej končalo, te besede vabijo, da vera postane živa, dejavna. Salezijanska mladinska pastorala je v poletnih mesecih pripravila mnogo dejavnosti in programov za otroke in mlade. Vse z namenom, da se Beseda zares spremeni v dejanje in da bi ta Beseda vsakogar tako močno zaznamovala, da bi zaradi nje postajal drugačen, boljši človek.

Planina Uskovnica Uskovniški tedni 2009

Že 24. leto zapored se je na Pokljuki godil »uskovniški čudež«. Tako kot vsako leto se nas je tudi letos na treh Uskovniških tednih zbralo preko 200 mladih. Tečaj za usposabljanje sodelavcev v družbi in Cerкви vodita salezijanca Jože Vidic in Marko Košnik s pomočjo drugih duhovnih voditeljev in animatorjev.

Letošnjo vsebino je povezovalo geslo »Od Besede k dejanjem!«. Zgled nam je bil apostol Pavel, moč dejanj. Mladi smo razpravljali, premišljevali in se poglobljali ob odlomkih njegovih pisem. Pri tem so nam pomagala predavanja – letos so prišli med nas: Alek Zwitter, Matej Cepin, s. Gosia, Klemen Balažič, Janez Žakelj ter Franc Brečko. Odkrivali smo, da nam je v življenju vse dovoljeno, vendar ni vse koristno, iskali smo resnični dobiček in bogastvo, raz-

ločevali med dobrim in slabim ter dajali drug drugemu vse dobro, kar smo prejeli. Potekale so nogometne bitke med Galačani in Korinčani, iz bub smo se spremenjali v pohodnike, na sredinem celodnevem izletu smo odkrivali lepote Božjega stvarstva in poglobljali medsebojne odnose.

Celoten teden zaznamujejo: jutranja budnica, uskovniška pošta, intonacija dneva, pomivanje posode, prosti čas s smehom, veseljem, nogometom, odbojko, petjem ..., po vsem tem je delo po skupinah, sledi osebno delo s poglobitvijo vase – puščava, vrhunec dneva pa je vsakodnevna skupna sveta maša, ki jo sooblikujemo vsi skupaj. Večer se nadaljuje z veseljem, s kulturnim ali plesnim večerom. Petek je najbolj duhov-

- ▲ Uskovniško veselje
- ▶ Confronto na Colle Don Bosco

no obarvan dan, za mnoge vrhunec tedna, saj imamo skupno spokorno bogoslužje, možnost za spoved ali pogovor, adoracijo pred Najsvetejšim in zaključno sveto mašo.

Uskovniški tedni 2009 so se zaključili, uskovniški duh še naprej ostaja v naših srcih, odločitvah, vtisih, prijateljih. Dobre sklepe smo prinesli s seboj v »dolino«, On, ki bdi vsak trenutek nad nami, pa nam bo pomagal, da bomo prešli od besed k dejanjem.

Mateja Rakovec

Colle don Bosco Confronto – srečanje mladih iz cele Evrope

Grič don Boskovega rojstva je od 11. do 16. avgusta postal grič veselja, prepevanja, plesa, molitve in resnih klepetov. Več kot 300 aktivnih mladih, zbranih na evropskem srečanju salezijanskega mladinskega gibanja, med njimi 20 Slovencev in 2 Črnogorci, je v teh dneh globlje spoznalo štiri stebre don Boskove vzgoje.

Prvi dan smo okušali dom. Po jezikovnih skupinah smo s spoštovanjem stopili v hišo don Boskovega

© arhiv SMP

otročstva in sanj. Ne bi bilo ogromne bazilike, če ne bi bilo tega skromnega doma, kjer je mama Marjeta s svojim življenjem učila malega Janeza, kaj pomeni kljub revščini in bedi sprejeti vsakogar.

Naslednji dan je pet avtobusov odpeljalo proti Morneseju. Na Valpognasci, kjer je Marija Mazzarello preživela deset let, smo se zazrli skozi okence, skozi katero je odraščajoča Marija – »Main« zrla na župnijsko cerkev. Prav župnijsko okolje je bilo tisto, ki je Mariji približalo Boga, in v tem istem okolju je kasneje ona evangelizirala dekleta, ki so ji bila zaupana.

Tretji dan smo bili znova na poti, tokrat v Valdocco. Spontan aplavz se je zaslil po avtobusu, ko smo pred seboj zagledali mogočno cerkev Marije Pomočnice, ki jo je zgradil don Bosko. Veliko žuljev, veliko zaupanja in malo denarja ... Pa vendar stoji. Po delu po skupinah, kjer smo premišljevali don Boskovo Pismo iz Rima, smo okusili dvorišče. Odbojka, nogomet in ples. Veliko veselja in druženja.

Na praznik vnebovzetja smo bili v pričakovanju na prihod vrhovnega predstojnika in vrhovne matere. Gosta sta pogumno odgovarjala na naša vprašanja. Brez vsakega celofana. Po

© arhiv SMP

© Želimlje

© arhiv Marijin dom Bled

jezikovnih skupinah smo razčlenjevali pomen šole kot vzgojne ustanove. Popoldne je minilo ob spokornem bogoslužju, spovedi in adoraciji, še zadnji večer pa so posamezni narodi nastopili s svojimi točkami. Slovenci smo tako cel šotor spravili pokonci, ko se je po zvočnikih zaslišala značilna polka.

Zadnji dan smo praznovali don Boskov rojstni dan. Somaševanja, ki ga je vodil vrhovni predstojnik, se je udeležilo še mnogo domačinov in romarjev. Med drugimi tudi kombi animatorjev in dveh salezijank iz Slovenije. Po še zadnjih pozdravih in izmenja-

vah elektronskih naslovov smo se odpravili vsak na svoj konec Evrope. Različnih vtisov, različnih misli, gotovo pa vsi s poglobljenim občutkom pripadnosti veliki salezijanski družini ter z željo, da želimo biti don Bosko in Marija Mazzarello današnjega časa.

Karmen

Želimlje Poletne duhovne vaje

Ko so se v Želimljem ob koncu šolskega leta zaprla vrata Gimnazije našim dijakom, so se že naslednji dan odprla mladim, ki so si ob duhovno-počitniškem pro-

gramu želeli obogatiti počitnice. Kar nekoliko nad 350 mladih se je v petih skupinah udeležilo duhovnih vaj za osnovnošolce in srednješolce v Želimljem. Prek trenutkov duhovnosti, veselja, igre in pesmi smo iskali in utrjevali pot do Boga, da bi z njim gradili boljši in bolj iskren odnos. Starozavezni očak Jakob nam je bil zgled, ob katerem smo se ustavljali, se od njega učili in si ob njegovih vrednotah postavljali nove cilje. Spomini so še vedno živi, predvsem pa prijetni.

Peter Pučnik, voditelj duhovnih vaj

Marijin dom Bled Vidni sledovi veselja in hvaležnosti

Počitnice, vau ... Žal so že za nami, a nam je vedno v veselje, ko obujamo spomine na lepe dogodke in srečanja pri sestrah HMP v Marijinem domu na Bledu. Najprej se nam vrača spomin na duhovno - počitniški teden *Bled pod drobnogled*, od 29.

- ▲ Duhovne vaje v Želimljem
- ▲ Vintgar, na počitnicah v Marijinem domu na Bledu

6. do 4. 7., ko smo občudovali Bled in okolico v turizmu. Pri tem nas je spremljala misel na turizem kot nekaj lepega, kar nam je podarjeno, je dobro, zastojnsko in dragoceno. Skozi teden smo spoznali Info središče Triglavsko roža na Bledu, se odpeljali s pletno na blejski otok, odšli peš v Vintgar, imeli športni turnir, še šli kopat in ustvarjali v delavnicah. Med 13. in 17. julijem pa je v Marijinem domu potekalo *Počitniško učenje tujih jezikov*. Teden je bil poleg učenja tujega jezika angleščine, španščine in italijanščine zelo bogat tudi v dejavnostih, ki so nas naučile še druge jezike: jezik vztrajnosti, veselja in prijateljstva. Jezik ljubezni do Jezusa pa so nas učili mladi, ki so to živeli v polnosti: Laura Vicuna, Mihec Magone, Marija Mazzarello in Dominik Savio. Dopolneve smo preživeli ob učenju in poglobljanju enega izmed jezikov, ki so jih vodili spretni, navdušeni in znanja polni mentorji. Italijanščino je poučevala Maria Rosaria, ki je prišla prav za to priložnost iz Rima. Popoldneve pa smo preživeli zunaj; na skupnem sprehodu do jezera, v Vintgarju, ob tabornem ognju, na vožnji z vlakcem okoli jezera. V jeziku spretnosti in ustvarjalnosti smo se vadili v delavnicah. Oba programa smo sklenili s sveto mašo, kjer so se nam pridružili tudi starši. Prav njim smo po sveti maši s kratkim programom pokazali, kaj vse smo se naučili skozi ves teden. Adiós! Goodbye! Arrivederci! – do naslednjega leta. s. Martina Golavšek

Kurešček

Nočno romanje mladih

Ob koncu prejšnjega in ob začetku novega pastoralnega leta smo tudi letos poromali k Mariji, Kraljici miru, na Kurešček. Romanja, ki je bilo v noči s petka, 28., na soboto, 29. av-

gusta, smo se udeležili mladi iz vseh koncev Slovenije, med nami pa je bilo videti tudi kak starejši obraz.

Še pred pričetkom "uradnega dela" smo si lahko ogledali stojnice. Svoje programe in aktivnosti so predstavljali: sestre HMP (programi Marijin dom Bled), V.I.D.E.S. Slovenija (projekt Angola), Mladinski Ceh, Socialna akademija, Oratorij Slovenija, Združenje animatorjev Oratorija, Skala–mladinska ulična vzgoja, prostovoljstvo Malavi (Društvo HERES), Društvo Skam in salezijanska mladinska pastoralna.

Letošnje romanje je potekalo pod naslovom »Svoje upanje smo naslonili na živega Boga« (1 Tim 4,10).

Uvodnemu ogrevanju s petjem in ploskanjem so sledila pričevanja.

Prva je na temo "Upanje za svet" spregovorila Polona Logar, ki je letos poleti nekaj tednov preživela kot prostovoljka v Malaviju.

Na temo "Upanje za Evropo" je spregovorila Barbara Močenik, ki je bila udeleženka letošnjega evropskega srečanja mladih–Confronto 2009. Hkrati je Barbara govorila tudi o svoji osebni odločitvi za redovniški poklic.

Kot zadnja je na vrsto prišla Špela Božnar, vodja projekta Stična mladih 2009. Svoje delo, izkušnje in priprave celotne ekipe je predstavila v okviru pričevanja na temo "Upanje za Slovenijo".

Malo čez dvaindvajseto uro smo se – začetni kos v tišini – in v soju sveč odpravili proti Kureščku, s postankom in okrepčilom na Golem.

V zgodnjih jutranjih urah sobote smo se zbrali v cerkvi, kjer je mašo daroval Jakob Trček, ki nam je na zabaven, a hkrati poučen način v srce položil kar nekaj spodbud za novo pastoralno leto in za življenje. MKN

Oratorij 2009

v prihodnji številki SV

Gimnazija Želimlje, dijaki prvega letnika 2009/2010

Ob začetku šolskega leta se je napolnila tudi želimeljska gimnazija. Izkušnim dijakom sta se pridružila dva oddelka prvošolcev. Ti upajo, da bodo v štirih letih pridobili veliko znanja in uspešno opravili maturo. To študijsko preizkušnjo so že uspešno premagali letošnji maturanti: deveto leto zapored so zrelostni izpit v prvem poizkusu opravili vsi kandidati, velika večina jih je bila tudi sprejeta na fakultete, na katere so se želeli vpisati. Da leto 2009/2010 ne bo le uspešno, temveč tudi prijetno, bodo v Želimljem tudi to šolsko leto popestrili z različnimi prireditvami in dejavnostmi.

Globalizacija ljubezni in socialne odgovornosti

V začetku leta duhovnikov smo v goste povabili zavzetega koroškega duhovnika **msgr. Jožeta Kopeiniga**. O sebi pove, da izhaja iz slovenske družine iz Št. Petra na Vašinjah pri Velikovcu. V prvih duhovniških letih je kaplanoval v Dobrli vasi in tedaj je pripeljal veliko ljudi na razne seminarje in duhovne vaje v Tinje. Zato je na škofovo željo prevzel vodenje tinjskega doma, Katoliško mladino in tajništvo na Dušnopastirskem uradu. A tu se njegova duhovniška pot šele začneja.

Kakšno je bilo vaše delo v katoliškem domu prosvete v Tinjah?

Ko sem dom prevzel, smo imeli okrog 20 prireditev na leto, zdaj jih imamo približno 600. Dom smo prenovili in povečali. Zadovoljni smo z odmevi na naše ponudbe, čeprav bi si morda kdaj želeli pet ali deset tečajnikov več. Izdajamo programski list »Dialog«. Dialog pa je tista osnovna drža, ki jo skušamo živeti in gojiti, ker so prireditve istočasno v slovenskem in nemškem jeziku in ker jih obiskujejo slovenski rojaki in nemški sodeželani.

Tinjski dom je izobraževalna hiša za vso Koroško, pa tudi za druge dežele Avstrije, postaja pa vedno bolj tudi vseslovenski dom. S Slovenijo smo povezani tudi tako, da vabimo

© K. Ban

predavatelje ter različne umetnice in umetnike iz Slovenije.

Tinjske programe vsako leto obišče do 16000 ljudi, »Dialog« pa izhaja v nakladi 18000 izvodov dvakrat na leto, dobivajo ga tudi v Sloveniji.

Zelo aktivni ste na misijonskem področju ...

Kar me osebno najbolj veseli in to imam za veliko milost je, da smem delovati na misijonskem področju. S tem sem začel že kot dvanajstletnik v malem semenišču, ko sem prevzel referat za misijone za vse semenišče – pripravljali smo različne programe in zbiralne akcije. To delo sem potem nadaljeval tudi v bogoslovju, kjer nam je celo uspelo spremeniti učni program Teološke fakultete v Celovcu. En teden rednih predavanj smo nadomestili z misijonskimi pre-

davanji iz misijonologije. Še danes se čudim, kako nam je uspelo prepričati dekana Teološke fakultete, da nam je to dovolil.

Tudi kot kaplan sem delal na tem področju. Zame je bilo ključnega pomena, da sem prevzel Dušnopastirski urad, kjer so že pred menoj salezijanci začeli z akcijo podpore misijonskih bogoslovcev.

Začelo se je tako, da je prišel misijonar Pavel Bernik iz Škofje Loke, salezijanec, ki je že kot sedemnajstletni fant šel v Indijo, na obisk na Koroško in je prosil Selane, če bi podprli nekega indijskega bogoslovca. Selani so se na to prošnjo radi odzvali. Skoraj istočasno je imel v Medgorjah ponovitev nove maše Ciriak, ki je kasneje postal nadškof v Kottayamu v Indiji. Večkrat

▲ Msgr. Jože Kopeinig

je bil na obisku na Koroškem, tudi v Tinjah, in jaz sem bil tudi trikrat pri njem v Indiji. Še vedno sem z njegovo škofijo zelo povezan in jo podpiramo.

Tako sem takrat prevzel to delo salezijancev, organiziral sem Misijonski list, v katerem smo vedno s sliko in pismi predstavljali misijonske bogoslovce ter vzdrževali kontakt med bogoslovci in dobrotniki. Tako smo v zadnjih več kot petdesetih letih mogli/smeli podpreti več kot 2500 misijonskih bogoslovcev, in sicer na vseh celinah sveta, največ v Indiji, v Afriki in v Vietnamu, kjer smo predvsem podpirali tudi blagoslovljeno delo »vietnamskega don Boska«, Božjega služabnika Andreja Majcna.

Poleg te redne podpore misijonskih bogoslovcev podpiramo slovenske misijonarje tudi z večjimi ali manjšimi podporami ali pa posredujemo njihove želje tudi avstrijskim ali nemškimi misijonskim organizacijam. Pomagamo tudi prek Mive, da misijonarjem posredujemo potrebna prevozna sredstva.

Tukaj med nami se je porodila še ena akcija, za katero sem Bogu najbolj hvaležen. V zadnjih petih ali šestih letih podpiramo delo misijonarja Pedra Opeke, ki na Madagaskarju gradi predmestno vas Akamasoa, kar pomeni "dobri prijatelj". Tam smo v zadnjih letih z različnimi akcijami, predvsem pa tudi s filmom, ki je bil predvajan tudi na avstrijski televiziji in je na voljo tudi na dvd-ju (avtor: Mirko Bogataj in Ivan Klarič), zbrali denar za tristo hiš v Koroški vasi. Naslednji cilj je, da bi zgradili še 65 hiš, vendar se tudi takrat ne bomo ustavili.

Razveseljivo je tudi to, da salezijanska duhovnika Jože Andolšek in Hanzej Rosenzopf tako zavzeto in pogumno delata za Angolo. Mladi gredo poleti med počitnicami tja, da se naužijejo misijonskega duha in doživljajo neposredno misijonsko resničnost in

so potem doma najprepričljivejši misijonarji med mladimi. Hanzej Rosenzopf s svojo ekipo 'IniciativAngola' organizira razne koncerte in tako vključi otroke, mlade in njihove starše v to misijonsko akcijo in ti valovi zajamejo vedno več mladih.

Z Jožetom Andolškom pa podpisava zdaj skupen projekt v Etiopiji, kjer financiramo gradnjo vodnjakov. Hvala Bogu, da naši rojaki radi prispevajo za misijone.

Biti moramo misijonarji s sklenjenimi rokami, ker se misijoni ne smejo izčrpati v finančnih akcijah, v materialnih dobrinah. Misijonsko delo, evangelizacija sveta, je najprej Božje delo, zato tudi prošnja v očenašu "pridi k nam tvoje kraljestvo".

Veliko se govori o globalizaciji sveta v gospodarskem smislu z vsemi negativnimi in pozitivnimi posledicami. Pozitivni vidik globalizacije je globalizacija ljubezni in socialne odgovornosti za vse človeštvo.

Kako je biti slovenski duhovnik na avstrijskem Koroškem?

To je zelo lepa, pa tudi zahtevna služba. Nikoli nisem razmišljal, da bi kje drugje lahko bilo boljše. Včasih sem mislil, da če bi bilo tu na Koroškem dosti duhovnikov, bi se na stara leta umaknil kam v Slovenijo, da bi tam bil pomočnik v kakšni župniji, da bi globoko vdihaval slovenstvo iz korenin do zadnjih cvetov. Zdaj sem se od te ideje poslovil, ker moraš ostati tam, kjer si pač potreben. Slovenski duhovnik je postavljen v ta čas, v ta prostor in naj se zaveda, da ima korenine v svojem narodu in da hkrati s svojimi vejami sega po širnem svetu, do soseda, drugega naroda, do drugih jezikov in kultur.

Slovenski duhovniki bi se morali vedno zavedati svoje slovenske dediščine: sv. Cirila in Metoda, pa tudi Slomška in mnogih drugih, ki so za

slovenski narod in tudi za Cerkev veliko storili. Slovenski duhovniki naj bi se tudi zavedali, da imamo danes še posebno poslanstvo, ko govorimo o skupni Evropi.

Narediti bi morali kar nekaj korakov v smeri Vzhodne Evrope in zavestneje spoznavati kulturno, duhovno tradicijo, bogastvo pravoslavne Cerkve.

Upam si trditi, da je po Božji volji, da ni samo Rimskokatoliška Cerkev, da je tudi pravoslavna Cerkev, da so tudi protestanti, da so razne druge krščanske konfesije, ker vsi, tudi najboljši teologi, največji filozofi, pa tudi posamezne Cerkve, ne morejo vsaka sama in zase spoznati vse resnice, o kateri samo Jezus lahko reče: "Jaz sem resnica". Nihče ne spoznava resnice, nihče ne spoznava Boga sam, temveč se tej resnici približujemo vedno vzajemno in v ljubezenski slogi z drugimi.

Prepričan sem, da današnji ekumenizem ne more biti v tem, da rečemo: "Vsi nazaj v Rim!" Tega nikdar ne bo, tako ne more biti in mislim, da tudi ni po Božji zamisli.

Vsi nazaj, vedno znova nazaj k Jezusu Kristusu, njega globlje spoznati, njegov program živeti! To je osnovna drža pravega ekumenizma.

Slovenski duhovnik bi moral biti na vsak način že po svoji pripadnosti slovenskemu in slovanskemu svetu odprt in glasnik ter apostol, misijonar širših obzorij. Ne zaprt v svoj ozki svet, temveč živeti z veseljem iz svojih korenin, hkrati pa z veseljem gojiti kontakte in dialog s sosednjimi narodi, kulturami.

Prijatelja sta tudi z beograjskim nadškofom Stanislavom Hočevarjem.

O nadškofu Hočevarju, s katerim sva res prijatelja, pravim, da je po Božji previdnosti postavljen prav v ta čas in da je pravi človek na pravem mestu, kjer si zelo prizadeva za tisti simpatični, prijateljski ekumenizem,

oče in učitelji

za iskren dialog s pravoslavno Cerkvijo. Prepričan sem, da on s svojo osebno držo veliko naredi za ekumenizem. Botroval je marsikateremu obisku pomembnih ljudi iz katoliške Cerkve v Beogradu in je tudi v ozadju ideje, da so teologi in umetniki iz Beograda skupaj s kardinalom Špidlikom, z jezuitom Markom Rupnikom v Centru Aletti v Rimu zasnovali mozaik za največjo pravoslavno cerkev sveta, sv. Sava v Beogradu.

Ekumenizem je mogoč le v bratski ljubezni, ker resnico spoznamo le, če jo ljubimo. In tudi Boga spoznavamo le, če ga ljubimo, to pa hkrati pomeni, da smo odprti tudi do bratov in sestra drugih veroizpovedi.

Še o svojem delu pri Mohorjevi ...

Moja prva apostolska ljubezen so misijoni, na drugem mestu je tinski dom, na tretjem mestu je bila Nedejla, kjer sem bil več let urednik, sedaj pa je Mohorjeva družba v Celovcu, katere predsednik sem. Delo predsednika Mohorjeve družbe iz Celovca me tudi veseli, ker imamo zdaj v zadnjih letih tesnejše prijateljsko sodelovanje med Celovško, Celjsko in Goriško Mohorjevo. Mohorjeva družba, ki je bila ustanovljena v Celovcu, se je zaradi družbeno-političnih razmer razvejila, tako da imamo zdaj dve sestri.

Zelo razveseljivo je, da ostaja Mohorjeva družba slovenskemu narodu svetilnik in pomnik krščanske kulture. Seveda je situacija danes precej drugačna kot nekoč, pa vendar moramo priznati, da je bila Mohorjeva z besedami Prežihovega Voranca "mati in učiteljica slovenskega naroda" in da je ravno Mohorjeva pomagala najnižjim slojem, preprostim ljudem do pismenosti. Mohorjeva je tudi močan povezovalni člen Slovenije z zamejstvom in izseljenstvom.

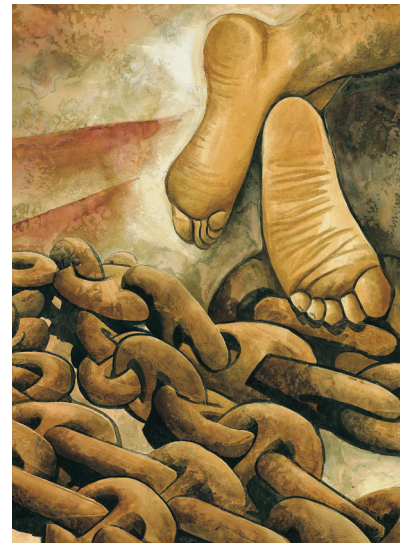
Pogovarjal se je Klemen Ban.

Človekove pravice steber vsake vzgoje

Pascual Chávez

Don Bosko ni mogel govoriti o pravicah otrok in odraščajočih, saj tedaj ta pravna kategorija še ni obstajala. Bil pa je napovedovalec tolikih elementov pogleda na otroka in odraščajočega, ki danes temelji na človekovih pravicah.

Drugi bralci in prijatelji, mi smo dediči in nosilci vzgojne karizme, ki je usmerjena v promocijo kulture življenja in spreminjanja struktur. Zato imamo dolžnost, da pospešujemo človekove pravice. Zgodovina salezijanske družine in njena hitra razširitev tudi v verska in kulturna okolja, oddaljena od tistih, v katerih se je porodila, priča, kako je don Boskov preventivni sistem zagotovljena vstopna vrata za vzgojo. »Skrbite zlasti za bolnike, otroke, stare in reveže in pridobili si boste Božji blagoslov in naklonjenost ljudi,« so napotki, s katerimi je don Bosko pospremil svoje misijonarje. Vživljamo se v to njegovo tenkočutnost v prepričanju, da je vzgoja za človekove pravice, še zlasti otrokove, v različnih okoljih prednostna pot v prizadevanju za preventivo, za celosten človeški napredek ter za

izgradnjo bolj nepristranskega, pravičnega in zdravega sveta. Jezik človekovih pravic nam bo dovolil pogovor in vključevanje naše pedagogike v najrazličnejše kulture.

Pravice in dostojanstvo

Človekove pravice pripadajo vsakemu posamezniku kot »človeškemu bitju«; niso vezane na raso, veroizpoved, jezik, geografsko poreklo, starost ali spol. So splošne (univerzalne), nedotakljive in v nenehnem razvoju. Državljanске in politične pravice, ki se porajajo s francosko revolucijo (1789), so odgovor na zahtevo po celi vrsti temeljnih svoboščin, ki so tedaj nedostopne širokim slojem prebivalstva: pravica do življenja, do političnega udejstvovanja, do fizične nedotakljivosti, do svobode v mišljenju, veroizpovedi, izražanju, združevanju.

Ekonomske, socialne in kulturne pravice so bile uzakonjene s Splošno deklaracijo leta 1948: pravica do vzgoje, dela, hiše, zdravja, samoodločbe, miru, razvoja, ekološkega ravnotežja, nadzora virov, varovanja okolja itn. In, končno, pravice, povezane z osebo, ki zadevajo genetsko manipulacijo, bioetiko, nove tehnologije. Naša odgovornost je, da jih spoštujemo. Na žalost je njihovo kršenje na dnevnem redu in očitno je, kako sedanji inštrumenti in obstoječa preventiva niso dovolj, da bi ga preprečili. Čeprav v takšnih okoliščinah, moramo vendarle delovati za spoštovanje dostojanstva osebe. Cerkev trdi, da sta korektna interpretacija in učinkovito varovanje pravic odvisna od antropologije, ki vsebuje celoto konstitutivnih razsežnosti človeške osebnosti.

Salezijanci in otrokove pravice

Salezijanci so na strani mladih, ker, tako kot don Bosko, vanje zaupajo. Salezijanci verjamejo v vrednost osebe, v drugačen svet, zlasti pa v veliko vrednost vzgojnega prizadevanja. Salezijanci »investirajo« v mlade in globalizirajo vzgojno prizadevanje.

Preventivni sistem poleg tega meri na religiozno razsežnost kot na najgloblje bogastvo osebe; zato skuša otroke usmerjati v uresničevanje njihove poklicanosti k Božjemu otroštvu. To je eden od najpomembnejših prispevkov, ki jih preventivni sistem ponuja otrokom in odraščajočim v okoliščinah revščine in psiho-socialnega tveganja. Gre za jasno izkušnjo solidarnosti, usmerjene na oblikovanje »poštenih državljanov in dobrih kristjanov«, to je, na oblikovanje graditeljev družbe, dejavnih in odgovornih oseb, ki se zavedajo svojega dostojanstva in izpolnjujejo svoj načrt življenja in so odprti za druge in za Boga. ■

© U. Gamba, obe risbi

Duhovništvo je dar Jezusovega srca

Na praznik presvetega Jezusovega Srca (19. 6. 2009) je papež Benedikt XVI. začel leto duhovništva in nam vsem podaril bogato pismo ob začetku tega leta, ki se navezuje na 150-letnico smrti sv. Janeza Marije Vianneya. V omenjenem pismu papež osvetljuje nekaj pomembnih vidikov duhovniške službe. Pri tem se sklicuje na zgled in učenje svetega arškega župnika, ki je vzor in zavetnik vseh duhovnikov, zlasti župnikov. Pismo je namenjeno najprej duhovnikom, potem pa vsemu božjemu ljudstvu, da bi vsi skupaj z večjo ljubeznijo in hvaležnostjo zrl na ta dragoceni dar, ki je obenem velika skrivnost.

Leto duhovništva je za duhovnike spodbuda za osebno poglobitev duhovniške istovetnosti, ki se bo izražala v molitvi in meditaciji, v češčanju Najsvetejšega in skrbnem pastoralnem delu. Vernikom–laikom pa bo leto pomagalo k poglobitvi zavesti pripadnosti splošnemu duhovništvu, k okrepljeni molitvi za duhovnike in duhovne poklice, k bolj zavzetemu sodelovanju z duhovniki na raznih ravneh in pri različnih dejavnostih.

Razmislek o daru duhovništva nam je potreben, ker liberalni duh časa krni duhovništvo v njegovem bistvu, v njegovi svetosti. Zaradi zamagljene identitete duhovništva je posledično tudi manj mladih, ki bi ogreli svoje srce za duhovni poklic in ga s hvaležnostjo sprejeli in velikušno živeli.

Potrebna je prenovljena in globoka zavest o Božjem daru, ki se

razodeva v svetlih primerih velikodušnih pastirjev, redovnikov, gorečih v ljubezni do Boga in duš, razsvetljenih in vztrajnih duhovnih voditeljev. V tem pogledu, pravi papež Benedikt XVI., sta lahko zgled in učenje sv. Vianneya vsem pomembno izhodišče.

Sveti arški župnik je bil nadvse ponižen, vendar se je kot duhovnik zavedal, da je za svoje vernike neizmeren dar, kar je slutiti iz njegovih besed, s katerimi je poskušal izraziti, kako je on v veri umeval skrivnost in dar duhovništva: »Dobri pastir, pastir po Božjem srcu, je največji zaklad, ki ga dobri Bog lahko da župniji; je eden izmed najbolj dragocenih darov Božjega usmiljenja.«

O duhovništvu je govoril, kot da bi ne mogel doumeti veličine daru in naloge, ki je zaupana človeškemu bitju: »Kako velik je duhovnik! ... Bog sam mu je pokoren: ko spregovori besede, sam Gospod prihaja z neba na njegov glas in se naseli v podobi majhne hostije.«

Zdelo se je, da je preplavljen od brezmejnega čuta odgovornosti: »Če bi dobro razumeli, kaj je duhovnik v svetu, bi umrli, vendar ne zaradi strahu, marveč zaradi ljubezni ... Duhovnik je tisti, ki nadaljuje delo odrešenja na zemlji ... Kaj bi nam pomagala hiša, polna zlata, če ne bi bilo nikogar, ki bi odprl vrata? Duhovnik ima ključ do nebeških zakladov; on odpira vrata, on je upravitelj dobrega Boga, on je posrednik njegovih dobrin ...«

Svoje pismo papež Benedikt XVI. sklene z besedami: »To leto

duhovništva zaupam Presveti Devici in jo prosim, naj v srcu vsakega duhovnika prebudi velikodušno predanost tistim idealom popolnega darovanja Kristusu in Cerkvi, ki so navdihovali arškega župnika. S svojim gorečim molitvenim življenjem in zavzeto ljubeznijo do križanega Kristusa je arški župnik hranil vsakodnevno in brezpogojno darovanje Bogu in Cerkvi ... Dragi duhovniki! Kristus računa na vas. Po zgledu svetega arškega župnika dovolite, da vas Kristus prevzame; tako boste tudi vi v današnjem svetu glasniki upanja, sprave in miru!» (prim. CD 126).

Dragi molivci! Kristus računa tudi na vas. Naj Kristus prevzame tudi vas, živite z radostjo dar splošnega duhovništva in bodite opora službenemu duhovništvu. V ta namen bomo molili osebno, po skupinah in tudi na letnem srečanju molivcev za duhovne poklice, ki bo v soboto, 12. septembra po naših škofijah. Pridite!

Ivan Turk, voditelj SMZ

nameni molitve

SEPTEMBER

Molimo za otroke, mladino in njihove starše ter učitelje in vzgojitelje, da v šolskem letu, ki smo ga začeli, ne bi gledali le na učni uspeh, ampak tudi na kulturo srca.

OKTOBER

V molitvi rožnega venca prosimo Gospoda za poklicno zvestobo in svetost duhovnikov, redovnikov in redovnic.

NOVEMBER

Molimo za vse, ki so opešali na poti duhovniškega ali redovniškega poklica, da najdejo nov način prijateljevanja s Kristusom, saj je tudi zanje daroval svoje življenje.

zgodnja danica **prosi za nas**

*Prečista Devica,
ki si po Božji izvolitvi kot zvezda danica vžela iz svojega ljudstva
in se v svoji materinski ljubezni
še naprej zavzemaš za brate svojega Sina,
ki še potujemo naproti večni domovini,
bodi vodnica – Zgodnja danica – tudi nam, ljudem tretjega tisočletja!*

*Naj ob tvoji svetlobi mladi iščejo svojo pot v življenje
in s tvojo pomočjo izberejo svoj stan in poklic!*

*Naj v tvoji lepoti, moči in modrosti,
ki izhajajo iz predanosti Stvarniku,
umetniki iščejo svoje navdibe
ter znanstveniki, kulturniki in politiki moč in modrost!*

*Naj ob tvoji svetlobi in s tvojo pomočjo
razpoznavajo svojo pot vsi poklicani v duhovni poklic!*

*Naj vse, ki so na življenjski poti zašli, doživeli brodolom ali se ujeli
v pasti zla, reši tvoja rešilna svetloba in tvoja mogočna priprošnjaja!*

*In vsi, ki zapirajo oči za ta svet,
naj zagledajo tebe, Zgodnjo danico,
in z gotovostjo, da so odrešeni, prestopijo prag večnosti!*

Zgodnja danica, prosi za nas!

Besedilo: s. Marija Žibert

© T. Petelinšek

Grega Strajnar

Dobre duhovne pesmi se ne izpojejo

Mnogi ga poznate pod imenom »Odkloplen Grega«. Je Ljubljčan, odrasel je v župniji Dravlje, a z ženo sedaj živita v Mostah, aktivna pa sta v salezijanski župniji na Kodeljevem. Morda ste ga srečali kot animatorja na kakšnih duhovnih vajah, popolnoma mogoče je, da vam je kdaj predaal o komunikaciji, ali pa ste v roko prejeli katero od zelo uporabnih pesmaric, ki jih je pripravil. Je komunikolog, ki trenutno še dela kot vodja projektov internetnega oglaševanja, bolj kot vse našteto pa ga trenutno zaposlujeta dve stvari – kot koordinator glasbene ekipe za Stično se z animatorji in člani skupine Stična band zavzeto pripravlja na letošnje srečanje mladih, z ženo Hano pa se pripravljata na srečni dogodek, ko bosta prvič postala starša.

Grega, za začetek precej klasično vprašanje – od kdaj kitara in zakaj? Igraš še kak drug instrument?

Dobrih pet let že govorim, da igram kitaro 10 let in najbrž bom enako odgovoril tudi čez desetletje. Glasbene izobrazbe sicer nimam, vendar pa sem teoretične osnove preštudiral sam, za prihodnost pa sem tudi že investiral v glasbeno šolo učenja klavirja na daljavo, kjer je tudi nekaj glasbene teorije in not. Rad bi namreč povprečno dobro igral tako kitaro kot klavir. Ob kitari tudi zelo rad zapojem in mislim, da je moje petje v kombinaciji z igranjem kar sprejemljivo za ušesa poslušalcev.

Mnogi se igranja kitare učijo ob pesmaricah, ki si jih pripravil ti. Od kod ideja, navdušenje, motiv?

V okviru tečajev, ki jih izvajam, je dobro imeti učno gradivo. Glede na potrebe zato sestavim pesmarico, v katero vključim pesmi, za katere menim, da so primerne za učenje in za ljudi, ki jih radi pojejo. Združujem predvsem popevke, ki so poznane, jaz sem jih poimenoval kar »songi«, in krščanske popevke, oziroma duhovno ritmično glasbo (DRG). Skušam združevati pesmi, ki se ohranjajo in hkrati dodati pesmi, za katere mislim, da se bodo prijele. Skupaj sem pripravil 5 obsežnih pesmaric in še najmanj toliko manjših le za interno uporabo.

Kakšna je bila pot od »Izštekanega« do dueta z Dr. Primožem?

Tekom študija sem začel igrati in se predstavljati kot kantavtor. Igral sem predvsem priredbe in hkrati predstavljal svoje pesmi – sprva pod imenom Izštekan Grega (prevod iz angleškega »unplugged«), nato pa sem se bil po sili

Ne pravim, da je glasba najbolj pomemben element pri maši, je pa element, ki lahko mladim evharistijo približa.

razmer primoran preimenovati. Že vrsto let se tako predstavljam kot Odkloplen Grega, kar mi je dejansko še bolj všeč. Čez čas se mi je najprej kot gost pridružil še Dr. Primož (op.p. Primož Jemec), nato pa sva postala tudi uradni duet.

Bilo je tudi obdobje, ko si bil v tujini.

Eno leto sem preživel na Glasbeni akademiji za evangelizacijo v Altöttingu.

Je bilo to duhovno iskanje ali kaj drugega?

Odziv na povabilo. Veš, Bog te nekam pokliče, ti moraš samo slišati in se odzvati povabilu. Tja sem bil povabljen, zato ker sem imel eno izmed vidnejših vlog v muzikalu Joshua, ki smo ga z ekipo iz skupnosti Emanuel izvajali na forumu mladih v Altöttingu. Niti nisem vedel, kaj naj pričakujem, a sem se vseeno odzval. Ni bilo vedno lahko, a mi ni žal. Smo pa tam imeli tudi šolski band in z nekaterimi sošolci smo potem igrali še naprej in se kot mednarodna zasedba preimenovali v »Kwa pol band«. Zasedbi se je pridružil tudi Dr. Primož, najbolj vidni nastopi pa so bili tisti v okviru svetovnih dni mladih v Kölnu.

Stična band je zgled mnogim mladim. Kako delujete kot zasedba?

Igranje v Stični razumem kot nalogo, ki mi je bila zaupana in jo v vsej svoji ponižnosti moram opraviti. Ekipa je že sama po sebi precej posrečena. Gre za dobre glasbenike, ki so bili ali so člani kakih drugih DRG zasedb in so tudi zelo ustvarjalni. Črpamo iz zakladnice, ki nam je bila dana, iz pesmaric. Z veseljem spremljamo, kaj se doga-

ja na DRG sceni v Sloveniji. Všeč mi je, da sodelujemo z izvajalci in avtorji, imamo možnost, da posredujemo med mlade tudi skladbe s festivala Ritem Duha ...

Dejansko ste velik posrednik duhovne glasbe ... Kar se poje v Stični, je med mladimi »zakon« ...

Kot skupina skupaj z animatorji skušamo izbrati pesmi, ki v sebi nosijo duhovno sporočilo gesla festivala, in pesmi, za katere menimo, da imajo potencial, da bi jih mladi z navdušenjem sprejeli. V brošuri pa imajo te pesmi tudi z akordi, tako da se jih lahko naučijo, večkrat pa nas vprašajo tudi po notah ...

Hkrati smo člani Stična banda tudi soavtorji himen Stične, ki so bile vsako leto dobro sprejete in so jih mladi vzeli za svoje. Dejansko si želim, da bi tudi nove generacije ustvarjale pesmi z geslom, z vsebino srečanja, himne ...

Se Stična band res poslavlja?

Letos bosta v Stični dva Stična banda. Interno jima pravimo Juniorji in Seniorji. Mi se počasi umikamo, saj je prav dati priložnost mlajšim in tako tudi ohranjati mladostno vsebino in naboj festivala. Kot skupina smo pustili v Stični poseben pečat, saj je glasba postala bolj pomemben del festivala, veliko več je bilo pesmi in petja.

Mladinski duhovni glasbi ste uspeli dati tudi primerno mesto v liturgiji.

Zanimivo je, da ponekod še zdaj ne morajo s kitaro sooblikovati bogoslužja. Nekateri mislijo, da je za liturgijo primerna zgolj vrhunska glasba, vrhunskega avtorja v prav tako vrhunski izvedbi, sam pa menim, da je sv. maša prostor, v katerem smo vsi povabljeni k sodelovanju. Če se prepevajo rela-

tivno lahke stvari, lažje sodelujejo tudi drugi – občestvo. Ne pravim, da je glasba najbolj pomemben element pri maši, je pa glasba element, ki lahko mladim evharistijo približa. Mislim, da nam je s Stična bandom to uspelo. Zato se mi zdi v redu, da se glasbo na tak način lahko uporablja, zagovarjam, da so pri maši instrumenti, ki so mladim blizu, ne zagovarjam pa vsakršnega »nažiganja«.

Vedno več pojemo tujih, prevedenih skladb. Smo se domači avtorji polenili, smo manj ustvarjalni?

Za navdih moraš imeti čas, moraš biti umirjen v sebi ... Lahko sicer na silo »klanfaš« rime, vendar se mi zdi, da je pri duhovni glasbi pomembno, da tisto, kar pišeš, dejansko čutiš in živiš. Prednost duhovnih pesmi je, da če so dobro narejene, se ne izpojejo, so vedno znova zanimive. Od drugih lahko vsaj črpamo, ne kopiramo, ideje. Da vidimo, kako drugi slavijo Boga. Pri prevodih se mi zdi, da je pomembno le to, da so bili prevajalci pri tem res s srcem. Ob prepevanju takih pesmi pa gotovo lahko dobiš navdih za svojo skladbo.

Kateri prevod izbereš ti? Katerega Stična band?

Težim k temu, da bi se glede prevodov poenotili. Potrebno je spoštovati avtorja originalnega besedila, ki je odobril avtorizirani prevod. Lahko je drugačen, kot smo ga vajeni, a ga je potrebno upoštevati. Drugi kriterij je, da je besedilo čim bližje izvirniku. Najboljši vir pa so posnetki, saj lahko do njih dostopa vsak in se potem tega lahko tudi vsi držimo.

Pogovarjal se je Matjaž Knez.

Odločilne spodbude papeža Pija IX.

Bogdan Kolar

Za don Boska je bil Petrov naslednik odločilna avtoriteta v Cerkvi. Zanj je bil Rim središče Cerkve, temelj pravovernosti in zagotovilo zvestobe Kristusovemu učenju. Zato je v Rimu iskal potrditev za svoje delo, nasvete, ko je bilo treba pripraviti uradna besedila nove redovne skupnosti.

Pred uradnim začetkom salezijanske družbe je don Bosko trikrat imel priložnost, da je s papežem Pijem IX., ki je Cerkev vodil od leta 1846 do leta 1878, izmenjal svoje poglede in slišal njegovo mnenje o načrtih, ki jih je imel za nadaljevanje dela med mladimi in za službo v turinski nadškofiji.

Srečanja s papežem Pijem IX.

Don Bosko se je prvič srečal s papežem Pijem IX. ob svojem prvem potovanju v Rim; iz Turina je odpotoval na pepelnico, to je 18. februarja 1858. Marca in aprila istega leta so se vrstili pogovori o novi redovni skupnosti, med drugim tudi z ljudmi, ki so bili blizu Svetemu sedežu in so poznali poslovanje pristojnih uradov. Slednjič je imel priložnost, da se je srečal s papežem in mu predstavil svoj načrt. Ob prvem srečanju 9. marca je don Bosko papežu izročil priporočilno pismo, ki mu ga je napisal turinski nadškof Alojzij Franski, in kratek načrt, da ustanovi redovno skupnost. Ko je papež prebral priporočilo, je po zapisku, ki ga je pripravil bogoslovec Janez Bonetti, dejal: »Treba je, da ustanovite združenje, v katerega se vlada ne bo mogla vmešavati. Vsekakor pa ne smete biti zadovoljni, da bi bili njeni člani povezani s preprostimi obljubami, kajti sicer ne boste nikoli gotovi o svojih

podrejenih, niti ne boste mogli računati z njimi za daljši čas.« Opogumljen zaradi papeževih besed se je don Bosko želel takoj vrniti v Turin, vendar ga je Pij IX. prosil, da je v Rimu pridigal duhovne vaje. Kasneje pa je imel priložnost, da se je s papežem srečal še v dveh zasebnih avdiencah. Na drugem srečanju 21. marca je papežu izročil osnutek pravila nove Družbe. Pri isti avdienci je papež spodbudil don Boska, da je zapisal svoje bogate vzgojno-pastoralne izkušnje (iz tega je nastal spis Spomini na Oratorij svetega Frančiška Saleškega od 1815 do 1855, ki ga je don Bosko pripravil, ko je imel 58 let). Besedilo je postalo dragoceno pričevanje o prvih letih don Boskovega pastoralnega dela in o razmerah med turinskimi mladimi, kjer je zastavil svoje življenjske moči. Ob tretjem srečanju, do katerega je prišlo 6. aprila 1858, pa mu je papež vrnil rokopis redovnega pravila nove skupnosti in lastnoročno pripisal nekatere pripombe in predloge.

Papeževi predlogi

V Bonettijevem poročilu o don Boskovem bivanju v Rimu najdemo še nekatere podrobnosti, zlasti kar zadeva priprave besedila osnutka konstitucij. Piše: »V času, ki ga je don Bosko preživel v Rimu, je pregledoval besedilo pravil pobožne Družbe sv.

Frančiška Saleškega, ki ga je napisal v predhodnem letu. Nekaj stvari je črtal, tu in tam kaj spremenil, da bi besedilo bilo bolj v skladu z načeli, ki jih je poudarjal Pij IX. Sveti oče je besedilo pazljivo prebral, pripisal nekatere spremembe in vse skupaj poslal kardinalu Gaude. /.../ Preden je odšel iz Rima, je don Bosko imel več srečanj s tem kardinalom in se pogovarjal o besedilu pravil. Soglašala sta, da naj bodo pravila skupaj z vsemi dopolnitvami določen čas na poskušnji, nato pa naj jih spet pošlje kardinalu, ki jih bo posredoval Svetemu očetu v potrditev. Na žalost je kardinal kmalu po tistem bil poklican v večnost.«

Iz drugih ohranjenih poročil (predvsem so za to pomembna pričevanja, ki jih je zbral don Boskov življenjepisec Janez Krstnik Lemoine, ter dnevnik, ki ga je na potovanju v Rim pisal don Boskov spremljevalec klerik Mihael Rua) pa je znano, da je don Bosko prvotno nameraval s papežem govoriti o novi skupnosti in njeni ureditvi le načelno, ne da bi imel kakšen

▲ Papež Pij IX.

napisan predlog. V Rim ni prinesel nobenega zapisanega osnutka. Ko pa se je v Rimu posvetoval s kardinalom Gaudem, mu je le-ta svetoval, naj k papežu ne hodi, ne da bi predstavil zapisan načrt. Tako je don Bosko na temelju vsega, kar je delal in načrtoval v Turinu, pripravil »kratek načrt za redovno skupnost«. Osutek je poslal vrhovnemu predstojniku skupnosti rosminjancev Janezu Krstniku Paganiju in ga prosil, da je besedilo pregleдал in dal pripombe.

Kasneje je don Bosko rad poudarjal, da je papež Pij IX. postavil temelje za Družbo, da je papež sam začrtal njeno podobo. Pri tem se moramo vprašati, kakšen načrt je papež Pij IX. predstavil don Bosku. Don Bosko sam nam pove, da se je papeževa beseda nanašala predvsem na dva vidika. Najprej mu je papež svetoval, da »Družba mora imeti zaobljube, ki bodo služile kot vez in zagotovilo edinosti v duhu in delih«. Te zaobljube pa morajo biti preproste in takšne, da jih je mogoče po preprostem postopku razveljaviti, »da sprememba odločitve katerega od članov ne bi motila miru in edinstvo drugih«. Zato naj bi Družba bila »redovna skupnost v pravem pomenu besede kar zadeva Cerkev«, hkrati pa mora biti tako organizirana, da »bo svojim članom zagotavljala svobodo v vsem, kar bi sicer lahko predstavljalo težave s strani državnih oblasti«. Iz papeževih besed je mogoče videti, da je nakazal temeljna načela za ureditev Družbe, to je njena pravila ali konstitucije, in v nekaterih stvareh spremenil prvotne don Boskove zamisli. To vsekakor najbolj velja za značaj nove skupnosti, ki je sprejela vse značilnosti cerkvenega reda in je bila od tedaj naprej obravnavana kot redovna skupnost in ne več kot skupnost kristjanov v svetu, ki se posvetijo delu za mlade in ohranjajo vezi s svojim izvirnim socialnim okoljem. ■

Salezijanski vestnik
march-april 2009
2

**VSAK DRUGI MESEČ
DON BOSKO
PRI TEBI DOMA!**

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastonj), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem. Takoj nam sporočite spremembo naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-pošta: vestnik@salve.si

Vedno sem bi srečen, ko sem lahko delil

Pripravil: Tone Ciglar

V navidez vsakdanje življenje šolarja Andreja, našega Božjega služabnika, je vpletenih veliko potez Božje previdnosti, ki ga je spremljala in pripravljala za poklic misijonarja ter velikega učitelja sirot in vzgojitelja duhovnih poklicev. Njegovo srce je v prevratnih in težkih časih postalo občutljivo za potrebe ljudi in odprto za njihove bolečine. V Krškem je dozoreval za svojo življenjsko pot, ki je še sam ni mogel predvidevati.

Med kapucini in župnijsko cerkvijo

V mojo mlado dušo so se vtisnila nekatera doživetja, ki so me nekako zaznamovala za vse življenje. Eno najlepših je vezano na dobrega kapucina Požarja, slikarja in umetnika; ta je bil tudi moj učitelj v osnovni šoli. Vem, da sem bil strahopeten, da sem hitro hlače zmočil, če je bilo kaj neprije-

© arhiv Salezijanskega inšpektorata, Ljubljana

tnega. Pa p. Požarja se nismo bali. V svoji meniški kuti je imel pravo shrambo jabolk in drugih dobrot. Nikdar ne pozabim, kako je od tam privlekel na dan pomarančo in mi jo dal. To je bilo takrat nekaj nezasišanega. Pozneje sicer nisem oblekel meniške kute, vendar sem skušal imeti dobro srce za vsakega, posebej za otroke in sirote, vedno srečen, ko sem lahko delil.

Spominjam se, da sem za prvo spoved pri župniku Kurentu napisal celo vrsto grehov; star 7 ali 8 let. Mama je pregledala in rekla, da ni treba pripovedovati vseh podrobnosti in mi nakazala, kaj in kako

naj povem. Vendar sem se v zaprti zakristiji prestrašil in skoraj vse pozabil. Prvega obhajila se ne spominjam kaj posebej. Ostalo pa mi je v spominu, da sem se s sestro Marico igral "mašo", ona mi je delala "hostije" iz gline, jaz pa sem "maševal".

Pri birmi sem bil 5. maja 1918. Bilo nas je veliko birmancev, birmoval pa je škof Jeglič. Prvič v življenju sem videl škofovsko mitro in palico. Ali se me je birma kaj prijela? Je pater pri krstu dal dovolj soli modrosti v krstno vodo? Vem, da sem ga tudi kaj pokronal. Na duhovni poklic takrat nisem mislil, saj je to bilo skoraj nemogoče; v meščanski šoli sem se učil za kakega uradnika, kvečjemu za učitelja ljudske šole. Moj boter je bil Jožef Krivec, trgovec v Krškem, silno dobrega srca, z očetom sta rada prijateljevala. Poudaril mi je žepno uro; tudi pozneje mi vedno rad gmotno pomagal.

Veliko spominov je ostalo do današnjih dni. Med temi je čudovita podoba gospoda župnika Kurenta, ki je z lepimi obredi in izbranim petjem v cerkvi sv. Janeza, apostola, prevzel mlade in stare. Moj ata pa je na koro pod taktirko Kosa pel tenor ob spremljavi violin in drugih instrumentov. Sedaj vidim, kako Gospod kliče "po koščkih". Patre frančiškane je imela rada tudi moja

▲ Božji služabnik Andrej Majcen kot otrok

mama, ki je bila tretjerednica; ne samo po imenu, temveč je živela Frančiškovo asketiko ob domačem ognjišču.

Grenki spomini na vojno

V Krškem sem doživel tudi prvo svetovno vojno. Nikdar ne pozabim 28. julija 1914, ki je za mnoge fante in može pomenil odhod na fronto. Dobro se spominjam, da me je mama poslala po kis v trgovino. Star sem bil deset let. Ko zavijem proti farni cerkvi, opazim veliko ljudi. Krški policaj Hercog je z bobenčkom klical ljudi: "V imenu njegovega veličastva cesarja Franca Jožefa, po milosti božji ... napovedujemo vojno Srbiji in zapovedujemo takojšnjo mobilizacijo za ..." Zvečer so že nekatere mlade žene pretresljivo jokale, ko so se poslavljale od mož, ki niso več prišli nazaj.

Drugi dan popoldne zaslišim obupno jokanje: naš sosed, mladi poštar, se poslavlja od svoje žene in otrok. Od vseh strani prihajajo drugi, ki vinjeni vriskajo, ne od veselja, pač pa, da zadušijo bolečino v sebi. Nekdo zakliče svoji materi na oknu: "Čez štirinajst dni nasvidenje!" Preteklo je štirinajst dni. Ko je novi poštar zapuščal hišo prejšnjega poštarja, je žena kot iz uma jokala in kričala, ker je njen mož padel nekje na srbski fronti.

Nekega dne pridem iz šole in najdem vsa objokana mamico in ateka. Zvedel sem, da je tudi oče vpoklican in bo moral na fronto, pomeni v smrt, kajti Avstrija je vojno izgubljala. Pa ga je rešil vodja sodišča, ki je napisal prošnjo, da ne more brez njega, ker dela za tri druge, in ga je tako rešil fronte. Moj oče je skrbel za pomoči potrebne otroke. Očetje so padali, osirotelih je bilo vse več in več. Oče je urejal

zapuščinske razprave. Obiskoval sem šele meščansko šolo, vendar me je oče večkrat poklical, da sem šel z njim po terenu in mu pomagal pri komisijah. Bilo je hudo, ker ni bilo denarja in tudi za denar je bilo težko kaj dobiti. Nakupili smo nekaj krompirja in nekaj drugih stvari, ker so prišli k nam tudi mami starši. Spominjam se, kako mi je mama nekega večera pokazala prazen predal za moko; odšli smo spat lačni in žalostni, medtem ko so se mamine oči solzile ...

Slovenski fantje in možje pa so padali povsod, ne samo v Doberdobo, tudi drugod je postal slovenskih fantov grob. V začetku leta 1918 so neredi, dezertarji, pomanjkanje vsega, bili znamenje bližajočega se konca vojne. Bilo je v maju. Očetu so sporočili, da njegova dobra mati Terezija leži v nezavesti. Poklicala ga je sestrična Mica, naj jo pride še zadnjič pogledat. Ko smo se v prenatrpanem vlaku peljali od Celja proti Mariboru – ne spominjam se, kako ravno je bilo –, je kar naenkrat zadonela slovenska pesem. "Živela majska deklaracija. Živela jugoslovanska deklaracija. Živel Korošec!" Moj oče je prav z navdušenjem ponavljal ves čas do Pragerskega: "Živel Korošec!" Takrat še niti vedel nisem, da je bila moja stara mama Julija, rojena Korošec, iz Sv. Jurja ob Ščavnici iz znane Koroščeve družine.

Takole je končala Avstrija, zavihrala je jugoslovanska trobojnica. Rodil sem se v Avstriji, se učil nemško in slovensko, sedaj sem postal še Jugoslovan, vendar vedno in povsod Slovenec, tako je tudi moja mati vedno dejala. Tako sem prvič v življenju začutil tragedijo vojne, vendar je to bil šele začetek vojnih grozot, ki so me potem spremljale vse misijonsko življenje. ■

BREZ MARIJE NISEM NIČ.

Marija, ti si moje upanje.

Marija, danes se ti zopet vsega posvetim in obljubim:

– da bom imel rožni venec vedno pri sebi in ga vsak dan molil,

– da bom vsak dan premišljeval o svojem življenju

v luči skrivnosti rožnega venca,

– da bom vsak dan molil

za mlade in odrasle.

Marija, tvoj sem

in tvoj hočem ostati.

Marija, si in bodi naša Mati.

Osebna duhovnost I, 1981

MOLITEV

da bi Bog poveličal

Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen, misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,

goreč salezijanec in duhovnik, je z velikim žarom vsem

oznanjal evangelij,

še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo ter s posredovanjem tvojega usmiljenja v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,

poveličaj ga pred nami na čast oltarja.

Pomagaj nam,

da ga bomo vneto posnemali

in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji

nas usliši v naših potrebah.

(Lahko vstavimo namen.)

Naj bo tudi naše življenje

ena sama hvalnica tebi,

ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.
Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar), Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon: 041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si
Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

Ogrelo nas je toplo srce Afrike

© vse foto R. Rojko

Polona Logar

A – abstraktno
F – fenomenalno
R – radostno
I – igrivo
K – koristno
A – aktivno (*Rok*)

Tako smo letošnji julij, ki je sicer za študente mesec počitka, pobjega na morje in odklopa možganov, preživljali člani mladinskega društva Heres (društvo bivših dijakov Gimnazije Želimplje). Skupina desetih članov tega društva smo mesec dni posvetili prostovoljnemu delu v državi iz osrčja Afrike, Malaviju. Odreči se temu dragocenemu času počitka ni najlažja stvar na svetu, a je bila naša mala žrtev tisočerno poplačana.

Na naš odhod in na naše delo v Malaviju smo se pripravljali več kot leto dni. Sestanki, akcije zbiranja denarja, materiala in zdravil, s katerimi smo pomagali tamkajšnjim ljudem, priprave delavnic in športnih iger ... Vse to je našo skupino, ki je bila sicer sestavljena iz zelo različnih posameznikov z različnimi pričakovanji in željami, povežalo v funkcionalno celoto, ki je stremela k istemu cilju: pridobiti si pozitivno izkušnjo in kaj dobrega storiti za tamkajšnje ljudi.

Proti jugu

Predzadnji dan meseca junija je bil, ko smo pomahali Sloveniji in poleteli vzdolž poldnevnikov proti jugu. Utrujeni od dolge poti smo prispeli v Don Boskov center na obrobju glavnega mesta Lilongweja, kjer nas je že pričakala gruča otrok, ki so nam peli

in ploskali v pozdrav – takrat smo se počasi začeli zavedati Afrike. Aklimatizacija je potekala hitro in brez problemov, tako da smo bili hitro pripravljeni na akcijo. Dopoldneve smo preživljali v nekaterim bolj, drugim manj znani vlogi učiteljev. Situacija v tamkajšnjih šolah je tako drugačna od naše, da je bil to za nas vse preizkus iznajdljivosti, ki smo ga uspešno opravili. Učilnice so brez klopi ali pa kar celo pod milim nebom, s tablo naslonjeno na drevo, razredi prepolni, kar pomeni od sto do dvesto petdeset malih črnčkov, ki te bolj kot ne debelo gledajo ob poslušanju njihovega uradnega jezika angleščine. Roke in jezik srca v taki situaciji veliko povedo ...

Med gručami otrok

Popoldneve smo preživljali v mladinskem centru, kjer smo se pridruževali raznim športnim igram, izvedli

Vsakega od nas se je Afrika dotaknila na poseben način.

nekaj delavnic in se predvsem spontano in intuitivno vključevali med gruče otrok, ki so nas vselej sprejeli medse z navdušenjem, če ne že kar z občudovanjem. Tatjana, ena izmed udeleženk, je o njih povedala tole: »V enem mesecu bivanja v Malaviju smo spoznali ogromno ljudi, predvsem otrok, za katere se življenje šele pričinja. Naše misli bodo še dolgo z njimi, predvsem zato, ker nam sedaj fotografije afriških otrok ne predstavljajo več samo še enega lepega obraza z negotovo prihodnostjo, temveč v njih vidimo prijatelje, otroke, s katerimi smo se skupaj podili po igrišču, plesali in peli 'banse'. Postali so del našega življenja.«

Pomoč vrstnikom

Med vikendi smo za mlade pripravili »leadership program«, kjer smo jim dali nekaj napotkov, kako postati dober animator, vodja skupine, in pa program »project writing«, kjer smo poskušali nakazati smernice, kako se prijaviti na razpis za delo, za projekt in sploh, kako v današnjem času komunicirati s svetom (osnove interneta ipd.) To so bili prispevki našega dela, ki smo jim ga posvetili z velikim veseljem in zavedanjem, kakšen blagoslov za naše življenje je ta dragocena izkušnja. Sedaj, ko smo doma, ko urejamo v svojih glavah vtise in

Nataša, ki je bila sedaj tam že petič, pravi: »Prvič sem šla v Malavi pred petimi leti. Dežela ognjenih zubljev, kot tudi pravijo Malaviju zaradi izjemno lepih sončnih zahodov, je bila tako drugačna od vsega, kar sem poznala. Vendar so me nasmehi ljudi osvojili, premamili ... Tja se vedno znova vračam in to z občutkom, da grem domov.« Sedaj je tudi drugim članom odprave jasno, zakaj. **Špela**: »Opisati Afriko domačim in prijateljem na tak način, kot si jo ti doživljal, je povsem nemogoče, saj ni besed, ki bi opisale vsa ta občutja. Tako šele sedaj, ko sem sama doživela Afriko (sicer za zelo kratek čas), razumem vse tisto, kar nam je Nataša poskušala povedati in prikazati o njej. Ko se vrneš domov, ti v tem svetu nekaj manjka–manjka gruča otrok, ki te obkroža, nasmehi do ušes, manjkajo velike, iskriverne oči, preprostost, manjka narava in mnoge druge stvari ...« **Polona**: »Občudujem te ljudi, ker imajo vedno čas za veselje in za dobro bese-

doživljaje pišemo v trajen spomin, se vedno bolj zavedamo, da pomen doživetega raste šele s časom. ■

do sočloveku, za stvari, za katere ga nam vedno zmanjkuje.« **Peter**: »Po mesecu bivanja v Malaviju lahko rečem, da še zdaleč ne vemo vsega o Malaviju. Poznamo samo par njihovih besed, ne razumemo vseh njihovih običajev. Kar pa zagotovo vemo, je, da rek o Malaviju kot toplem srcu Afrike, drži. Ne toliko zaradi toplega vremena kot zaradi izjemno prijaznih in odprtih ljudi. Zavzeli so posebno mesto v našem srcu.« **Tatjana**: »Ko smo prišli tja dol, smo ugotovili, da nam oni sami dajo veliko več, kot jim zmoremo dati mi in da jim moramo biti iz srca hvaležni za vse, kar so nam poklonili: srčnost, nasmeh, stiske rok, majhne pozornosti, poštenost in vero v boljše življenje.« »Njihova ljubezen do življenja, veselje in navdušenje nas bodo spremljali skozi vse življenje,« jo še dopolni **Marta**.

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijon(ar)je in za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJCNA ste od 11. junija do 24. avgusta 2009 darovali:

Adamič S., Apost. Krožek iz Toronta, Auer M., Boršič L., Brodarič M., Čeferin M., Čuk M., Fučka A., Gosar D., Hladnik C., Hribernik P., Hvala Z., Japelj M., Jenič D., Kanalec C., Knez R. A., Koloini K.R., Koselj A., Kovačič J., Kužnar T., Macerl I., Mihelčič M., Mivšek F., Močnik V., Rebolj N., Rihar A., Slak M., Strniša A., Štuhec F., Trdan K., Vrhovec M., in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

© G. Vailič

Glasbena šola Rakovnik v novih prostorih

Po osmih mesecih gradbenih in obrtniških del je nova Glasbena šola na Rakovniku nared: z enajstimi učilnicami, prostori za profesorje ter z veliko večnamensko don Boskovo dvorano s 160 sedeži ...

Prvi september: Začetek novega šolskega leta. Dopoldne so v prostorih nove glasbene šole mojstri odpravljali zadnje drobne pomanjkljivosti, popoldne pa so starši in učenci že prihajali na vrata nove glasbene šole, da bi si ogledali svoje nove učilnice, dobili urnike in uredili zadnje formalnosti ob začetku novega šolskega leta ... Okrog 200 učencev bo nabiralo glasbeno in pevsko znanje v tej tako domači stavbi pod Golovcem v zavetju cerkve Marije Pomočnice. Že nekaj dni prej so prvič v nove prostore vstopili profesorji, saj so imeli prvo konferenco ob začetku novega šolskega leta.

▲ Obnovljena stavba Glasbene šole

Deveti september.

Ta dan smo izbrali, da bi tudi Gospodu rekli HVALA – za srečno in uspešno prenovo prostorov glasbene šole. Najprej smo to storili s preprosto sveto mašo v zahvalo v cerkvi Marije Pomočnice. Po maši je pa je sledil še obred blagoslova v don Boskovi dvorani nove glasbene šole (obred je opravil mag. Janez Potočnik, direktor zavoda Salesianum – glasbena šola je ena od šestih organizacijskih enot tega zavoda). Preprostega obreda, ki so ga popestrile glasbene točke profesorjev glasbene šole (pianistke in pevca), so se udeležili starši, učenci, izvajalci obnove, sobratje in dobrotniki.

Hvala.

Mnogi nas vprašujejo, kako smo zmogli v tako kratkem času narediti tako veliko in dobro opravljeno delo. Ne le zaradi toliko ljudi, ki so z vsem srcem sodelovali pri konkretnih delih, ampak predvsem po zaslugi Božjega blagoslova in Marijinega varstva. Res je, da še prihajajo računi, da imamo poplačano le

sklad rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 11. junija do 24. avgusta 2009 darovali:

Adamič S., Auer M., Božič M., Brenčič U., Brezavšček R., Cankar F., Černič T., Debeljak F., Fučka A., Gačnikovi, Glavič M., Gliha M., Gomboc E., Gradišek J., Hočevnar J., Hribernik P., Ivkovič L., Janc J., Janesch A., Judnič Z., Knez J., Knez R. A., Koloini K.R., Koselj A., Kotnik A., Kotnik I., Kovačič J., Kozina F., Kumar T., Kunc A., Lubej A., Mavrič M., Mavrič V., Mejaš M., Mivšek F., Napast S. F., Oblak J., Osovnikovi, Otrin I., Ovca R., Perovšek F., Petelinovi, Popič A., Potočnikovi, Potočnik M., Poznič J., Prhavic J.M., Pšeničnik G., Purnat A., Račičevi, Rakušček D., Rebolj N., Rihar A., Robnik M., Ruter U., Schnabel M., Siličevi, Slak M., Škrabec J., Šorn J., Štuhec F., Terglav F., Vodovnik P., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:
Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06
Pri nakazilu na račun kot namen navedite RAK.

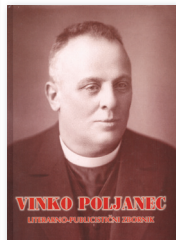
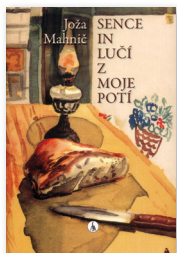
priljubljeno približno polovico vrednosti investicije, a zaupamo, da bomo uredili tudi ta dolg.

Vsem, ki ste nam pri obnovi že ali pa še boste priskočili na pomoč z molitvijo, simpatijami, delom in konkretnimi darovi, iskrena hvala! Pojmo Gospodu, ker je dober. Slavimo ga s petjem, cimbalami, harfami, trombami, bobni ... kako prijetno je prebirati tudi takšna besedila v Svetem pismu. Z veseljem pritrjujemo don Bosku, ki pravi: »Glasba je mogočno sredstvo za vztrajnost v dobrem!« Stopimo skupaj in tudi z glasbo pomagajmo mladim na poti v življenje in na poti k Bogu.

Janez POTOČNIK
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

»Iskreno ljubim svojo očetnjava, a ne sovražim nobenega drugega naroda. Izobraženost, bogastvo, moč, slava so pri različnih narodih različne, a vsi imajo srce, ki je pokorno poklicu človeškemu: Ljubi, sočustvuj in pomagaj!« Vinko Poljanec, Oporoka

Ocenjuje: Jože Zadravec

Sence in luči z moje poti

Joža Mahnič, SLOVENSKA matica

Tik pred smrtjo je Mahnič (na Božjo njivo smo ga z obredom Cerkev na ljubljanskih Žalah pospremili 6. julija 2009) poslal Slovencem svoje Spomine, ki jih čutim kot dragoceno vezanino slovenstva, vere in kulture od včeraj, in smernice za danes in jutri. Večino teh ljudi, ki jih Mahnič, kulturnik blagega spomina, v svoji knjigi omenja, sem osebno poznal, druge sem srečeval v njihovih delih. V prijazni knjigi so zbrana njegova osebna videnja na ljudi kulture in vere. Vse njegovo pisanje, predavanja, osebne pogovore prežema iskrena ljubezen do slovenskega jezika in literature. Tesno spet z življenjem in delom Slovenske matice je menil: »Naše knjige naj bralca vsestransko in temeljito izobražujejo, vzbujajo v njem čut za lepo, estetsko, vsebujejo naj in nevsiljivo posredujejo človečnost, humanizem, v politiki pa se zavzemajo za resnično, dejavno, ne besedno demokracijo.«

Kakor je Oče mene ljubil ...

Blaumeiser-Gandolfo,
prev. p. Stane Zore, NOVI svet

Za leto duhovništva je zbranih 365 misli (zbirka Misli). Rimska teologa in izvedenka za vzgojo duhovnikov sta jih (ob sodelovanju strokovnjakov iz različnih dežel) nabrala iz Svetega pisma, del cerkvenih očetov in papežev (Janez Pavel II., Pavel VI., Benedikt XVI.), življenjepisov svetnikov (Avguštin, Gregor Veliki, Benedikt, Janez Maria Vianney, Ignacij Lojolski, Peter Krizolog, Janez Krizostom,

Maksimilijan Kolbe ...) ter drugih svetovno znanih teologov. Zbirka misli je urejena tako, da ustreza liturgičnim časom, uglasilo pa ju je prepričanje, da je »duhovnik tisti, ki služi«, z namenom, da bi se Cerkev uresničila kot družina, občestvo bratov in sester.

Vinko Poljanec

Literarno-publicistični zbornik,
ur. Milan Dolgan, MOHORJEVA, Celovec

Duhovnik Poljanec (r. Sv. Urban pri Ptujju 1876, u. Škocjan na Koroškem 1938) ali Poljančev Cencek (kot ga je imenoval Ksaver Meško) je ena od osebnosti, ki se je trajno zapisala v zgodovinski spomin naše Koroške. V leposlovnem razdelku zbornika so zbrana besedila Ksaverja Meška in Metoda Turnška ter nekaj Poljančeve esejistike. Obsežen je Dolganov prispevek z naslovom »Meško-Poljanec-Turnšek-Mikula-Kernjak«. Na začetku njegovega prispevka je pomenljivo besedilo: »Ob 70-letnici smrti Vinka Poljanca, ob 100-letnici rojstva Metoda Turnška, v spomin velikega pisatelja Ksaverja Meška, v spomin ustvarjalca pesmi Rož, Podjuna, Zila Janku Mikuli, Janku Olipu in Pavletu Kernjaku.« Ključ za razumevanje zbornika je vsebovan v zadnjem poglavju prispevka, ki ga je napisal Avguštin Malle: »Pri opisovanju podobe preteklosti moramo imeti pred očmi svetle in temne strani dela posameznikov, skupin in organizacij. Sicer pa je zgodovinarje preverjanje doseženega znanja in vedenja. Podobe preteklosti ne ustvarjajo le zgodovinarji. Raziskovati moramo pojave v njihovi zapleteni celovitosti in se tako približevati zaokroženi podobi lastne preteklosti.«

Grgarski zbornik

Ur. Justina Doljak,
TURISTIČNO društvo Grgar

Obsežen zbornik večjega formata (345 strani) z velikim številom dokumentarnih fotografij ima tri poglavja: Sprehod skozi čas, Tu jim je tekla zibelka, Pred domačim pragom. Med osebnostmi, ki so otroštvo preživeli v Grgarju (ali v bližnjih zaselkih) ob vzožju Svete Gore, je tudi salezijanski duhovnik, misijonar na Japonskem in Kitajskem, Stanko Pavlin (1916–2002), o katerem je pisal salezijanski duhovnik Tone Ciglar. Izjemno zanimiva osebnost je tudi vnet častilec svetogorske Matere Božje duhovnik in botanik Alojzij Filipič (1888–1963), ki je v Grgarju župnikoval 26 let; bil je odlični glasbenik, še posebej ljubitelj slovenske cerkvene pesmi.

Rad imam ponedeljek

John D. Beckett, prev. Jože Stabej,
MOHORJEVA družba, Celje

Zelo zgovorno je geslo, izpisano na čelu knjige: »Kako postaneš dober poslovnež, ne da bi prodal lastno dušo.« V uvodni besedi je med drugim zapisano: »Rad imam ponedeljek ni knjiga, kakršno bi mogoče napisal univerzitetni profesor, teolog ali svetovalec. Nastala je na delovišču – napisal jo je nekdo, ki je iz prve roke izkusil silovite izzive in nagrade, ki jih lahko prinese poslovnežovo življenje. To delo je preprosto, neposredno, sproščeno in polno spoznanja ... Knjiga do kraja razkriva srce človeka, ki ga tako dobro poznam kot svojega prijatelja in spodbudnika.« Knjiga je polna praktične in primerne modrosti, umeščene v štiri večje razdelke: Temelji, Velika podoba, Uresničevanje, Dosežki. Vse je utemeljeno v resničnem svetu, bralcu pomaga odkriti, kako pomembno je v praksi, da se v poslovanju in drugem početju ravnamo po temeljnih vrednotah.

Ljubezen in žalost

Stein Husebo, prev. Sonja Kuntner,
HIŠA KNJIG, založba KMŠ, Maribor

Ključno za razumevanje tega besedila (podnaslov: Česa se lahko naučimo od otrok) je izsek iz uvodne besede: »Ta drobna knjižica prinaša izjemno veliko dragocenih sporočil tudi širše. Je preprosta in hkrati strokovna. Omogoča globlji vpogled v paliativno (op. pomirjevalno, blažilno) oskrbo hudo bolnih in umirajočih ter v delovanje

Hospica (društvo je sočutna, celostna oskrba umirajočih in njihovih svojcev, ki se po smrti bolnika nadaljuje s podporo žalujočim otrokom, mladostnikom in odraslim). Strokovne delavce usmerja v nova videnja, prizadetim, ki se pa osebno srečujejo s težko boleznijo, umiranjem in žalovanjem, pa prinaša podporo.« Knjigo piše mednarodno priznani zdravnik in pisec na temo »težko bolni in umirajoči«, raziskovalec etike in komunikacije ob koncu življenja; sam je oče šestih otrok in dedek šestih vnukov.

Glasbena dejavnost Antona Martina Slomška

Štefan A. Ferenčak,
MOHORJEVA družba, Celje

Arhiv etnomuzikologije Slovenije je prepoznavnejši z obsežno raziskavo Slomškove pevsko glasbene dejavnosti. »V njem na novo odpira pogled v dosedanje raziskave o Slomšku glasbeniku, jih preverja, opozar-

ja na spregledano ter k doslej ustaljenim predstavam dodaja nove,« razmišlja o Ferenčakovem delu Alenka Veber, urednica pri Mohorjevi. »Kljub strogi znanstvenosti, številnim opombam in navedkom, je knjiga berljiva v lepem in dostopnem jeziku. V njej je zbrana obsežna, verjetno vsa do danes dosegljiva literatura ter številna pričevanja sodobnikov.« Knjiga obsega nad 230 strani, gradivo je pisec umestil v štiri obsežne razdelke: Slomšek pevec, njegova skrb za ljudsko petje v cerkvi in šoli, pri vsakdanjih opravilih in dogodkih, zbiratelj ljudskih pesmi in skladatelj, ustanovitelj glasbene šole v Celju (I), viri Slomškovih pesmi (II), napevi Slomškovih pesmi z navedbo skladateljev, prirediteljev in nahajališče (III), priloge z napevi Slomškovih pesmi. Monografija v zbirki Slomškovega zbranega dela želi biti prispevek h glasbeni podobi duhovnega »pastirja«, zavzetega narodnega buditelja in vsestranskega kulturnega delavca, govorca, pisatelja in pesnika.

Srebrno poletje

Lojze Kozar ml., župnijski urad ODRANCI v Prekmurju

Konec julija 2009 je odranski župnik Lojze Kozar svojim faranom, znancem in prijateljem, poslal naslednje obvestilo: »Ob srebrni maši nisem prirejal slavlja in vabil ljudi na pojedino, ker mislim, da človek ne živi samo od kruha, temveč tudi od besed, tudi od človeških besed. Zato vam poklanjam besede Srebrnega poletja, ki so besede hvaležnosti za dar življenja in dar duhovništva.« Pesniška zbirka obsega šest razdelkov: Pesem drobnega ptiča, Na oblakih neba, Srebrni breg, Bog je ljubezen, Mučenec ob Muri, Ščebetanje vrabcev. Vanje je Kozar umestil sto religiozних pesmi. V spremni besedi je pisatelj in pesnik škof dr. Jožef Smej med drugim zapisal: »Če bi religiozna poezija utihnila, bi se večnost potopila v čas. Človek bi bil ujet v kletki brez izhoda.«

salve

Častimo Jezusa v Najsvetejšem

Slovenska škofovska konferenca, Odbor za pripravo evharističnega kongresa

Deset oblik molitvenih ur ter deset oblik evharističnih križevih potov in litanij z vzkliki napoveduje duhovno pripravo na vseslovenski kongres o evharistiji v letu 2010. Lično opremljena knjižica (z dodatkom: evharistične pesmi, križev pot, obred blagoslova z Najsvetejšim) obsega 252 strani. Knjižici dajejo značaj posodobljenega molitvenika: psalmi, misli iz evangelijev in apostolskih pisem, stare in nove molitve, znane pesmi iz zakladnice cerkvenega pevskega izročila. To je prvi veliki pomnik na prihajajoči dogodek, ki želi spodbuditi kristjane k tesnejšemu in poglobljenemu odnosu do evharistije. Pri vsebinski izbiri je sodelovala tudi Slovenska liturgična komisija.

Največja pa je ljubezen

Društvo prostovoljcev VZD,
Peter Žakelj ... ilus. Paola B. Grudina

Učbenik (2) za birmance je pristrčno kramljanje, ki po 29 stopnicah pelje mladega in odraslega bralca h krščanski zrelosti; »sto-

pnice« ali kateheze so okrašene z ustreznimi ilustracijami, kar daje raznim sporočilom poseben čar. Kratka uvodna beseda daje prve razglede v knjigo. »Upam, da ti je druženje v birmanski skupini ob življenjskih vprašanih pomagalo osvetliti pot, na katero vedno bolj samostojno stopaš. Želim ti, da bi v tebi zorelo prepričanje, da ljubezen resnično ne mine. Naj te ta knjiga spremlja na tej poti ljubezni.« Na koncu pripovedne poti je slovarček, ki pojasnjuje nekaj izrazov, s katerimi se pogosto srečujemo ob poslušanju in branju Božje besede.

Kultura poklicanosti

Slovenska škofovska konferenca,
ur. Stanislav Slatinek ...

Medškofijska komisija za duhovne poklice je zbrala gradivo, ki ga lahko uspešno uporabljajo duhovniki, redovne sestre in drugi pri odkrivanju, rasti in nenehnem spremljanju mladih v duhovni poklic. Prvemu delu bo sledil še drugi del knjižice, ki bo vseboval praktične napotke in spodbude za pomoč odkritemu in prepoznanimu poklicu na poti njegovega zorenja in sprejemanja. V uvodu je škof dr. Marjan Turnšek med drugim zapisal: »Tako

vsebina prvega kot drugega dela razodeva lepoto poklicanosti. Kljub krizam, ki so na poti zorenja nujne, je uresničevanje Božjega klica v življenju posameznika vedno nekaj najlepšega in osrečujočega za tistega, ki je poklican, in za tistega, ki poklicanega spremlja na njegovi enkratni duhovni poti.«

Premišljevat in moliti pred Njim

Sebastjan Likar,
Molitvene ure ob prvih petkih

Zelo uporabnih deset oblik skupnega češčenja: za birmance, za prvoobhajance, za misijonarje, za družine, za nove duhovne poklice, za mir in pravičnost, za domovino ... Avtor prijazno nagovori bralca oz. uporabnika, ko v uvodu piše o moči skupne molitve in češčenja. »Ena najlepših molitev krščanske skupnosti je seveda obhajanje svete maše, evharistične daritve, ko prejmemo Kristusa pod podobo Rešnjega Telesa. Pa tudi češčenje evharističnega Jezusa pod podobo kruha ima poseben čar. Tišina, molitev, petje postanejo ena sama velika prošnja, zahvala in slava njemu, ki kot Paštir skrbi za svojo čredo.«

PRIPRAVA ZA TISK - ZALOŽBA - VIDEO - TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana - 01 427 73 10 - info@salve.si - www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00–18.00 - ob sobotah 8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

rajni

naročniki Sal. vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duh. poklice

Arko Marija, Gora nad Sodražico
Bevc Pepca, Šentjernej
Dimič Alojzija, Brežice – *mati duh*.
Hirm Marija, Žvabek na Koroškem (A)
Jelovčan Angela, Železniki
Lakner Marija, Leskovec
Medvešček Justi, Izola
Mertük Antonija, Bratonce
Mrzel Ana, Šmartno pri Litiji
Povše Terezija, Ljubljana
Pušnik Frančiška, Slovenske Konjice
Sadar Marija, Šentvid pri Stični
Senčur Karel, Gor. Logatec
– *oče salezijanskega duhovnika*
Škrk Antonija, Begunje pri Cerknici
Vidmar Anica, Izola
Vizjak Veronika, Šmarje pri Jelšah
Vodlan Ivana, Kamnik
Vörös Ana – *mati duhovnika*
Zrim Jože, *salezijanski duhovnik*
Žvegljč Marija, Leskovec

Jože Zrim**1917–2009; salezijanski duhovnik**

28. julija 2009, le mesec dni potem, ko je dopolnil 92 let življenja, je na Golniku umrl salezijanski duhovnik Jože Zrim. V družini svetega Jazusa Boska je preživel 71 let kot redovnik in 61 let kot Kristusov duhovnik.

»Življenje sobrata Jožeta dojemam kot mogočno simfonijo. V njej ne manjka pretresljivih trenutkov za časa dveh svetovnih vojn, ki bi jih mogli označiti kot tempestoso, vendar se od začetnega stavka življenja pa do končnega vse sklene v čudovitem sozvočju, ki nam daje predokus nebeške gloriole, kakor jo doživljamo tudi pri tem svetem bogoslužju,« je ob pogrebni svečanosti v Veržeju, ki jo je vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar, dejal salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj.

Jože Zrim je bil rojen v Doličih, 28. junija 1917, v župniji Grad na Gorickem. Imel je dve leti mlajšo sestro

Vilmo, starejši brat Karel pa se je med prvo svetovno vojno kot madžarski vojak izgubil nekje v Ukrajini. Oče Štefan in mati Marija r. Pelcar sta imela majhno kmetijo. V osnovno šolo je hodil v Kuzmo, pot v faro cerkev pa je bila kar dolga, dobro uro hoda. Salezijanci iz Martinišča v Murski Soboti so tam večkrat nadomeščali ostarelega župnika. V duhovniški in salezijanski poklic je Jožeta usmerjal kaplan Rataj.

Petnajstletni Jože je prišel v Veržej leta 1932. Po noviciatu in prvih zaobljubah na Radni, 4. 8. 1938, mu poveljstvo Dravske banovine dovoli preložit sluzenje vojaškega roka. Gimnazijski študij nadaljuje na Zasebni višji klasični gimnaziji v salezijanskem domu na Radni in ko jo na začetku druge svetovne vojne zasede nemška vojska, opravi maturo v od italijanske vojske okupirani Ljubljani na IV. državni moški realni gimnaziji leta 1941 (Bežigrad).

Dveletno pedagoško prakso opravlja v noviciatu v gradu Škrljevo pri Šentrupertu na Dolenjskem (1941–1943). Inšpektor Ivan Špan ga nato določi za študij teologije v Italiji. A že pot do Ljubljane je v tistih časih predstavljala težavo. »Povsod so nastavljene skupine partizanov, ob tračnicah in tudi ob cestah in regrutirajo za partizansko vojsko,« zapiše v kratkem opisu svoje mladosti. V begu pred komunisti ga pot zanese v avstrijski Gradec, a njegov cilj je Budimpešta, kjer mu salezijanski inšpektor Jánoš Antal da navodila: nedaleč od tam je Peliföldszentkereszt, kjer je salezijansko bogoslovje. V letu zatišja je komaj toliko časa, da se spoprime z madžarščino, napravi večne zaobljube (Szentkereszt, 16. 8. 1944) in prvi letnik bogoslovja. Tedaj pa se že bliža ruska vojska in spet se je treba umakniti. Tako se s profesorjem Dündekom, ki je tam poučeval, odpravi v Martinišče v Murski Soboti, kjer privatno nadaljuje študij teologije in tako ne izgubi niti enega leta. Pot ga nato vodi v Ljubljano, kjer dokonča teološke študije. Mašniško posvečenje prejme v Ljubljani 4. 7. 1948.

Svoje duhovniško poslanstvo začne kot duhovni pomočnik v Boštanju

(1948/49), a ko mora župnik Jože Pušnik v zapor, postane župnijski upravitelj (1949/56). Od leta 1956 do 1958 je župnijski upravitelj v Veržeju. Nato postane najprej duhovni pomočnik v Škocjanu pri Novem mestu (1958/63). Na Univerzi v Ljubljani tedaj kot izredni študent študira umetnostno zgodovino. Nato je župnijski upravitelj v Škocjanu od leta 1963 do 1978. Imenovan je tudi za ravnatelja sobratov in inšpektorialnega svetovalca (1969/72). To je zlato obdobje njegovega duhovništva. Posebno si prizadeva za obnovo župnijske cerkve. Podrobni so podatki, kaj vse je pridobil za škocjansko faro, s pomočjo dobrih sodelavcev in dobrotnikov tudi od drugod.

Po eno leto je služboval kot župnik in ravnatelj na Trsteniku (1978/79), kot župnik v Podgradu (Novo mesto, 1979/80), kot spovednik v Celovcu (1980/81) in kot župnik v Mokronogu (1981/82). Svoje zlato obdobje duhovniškega poslanstva podaljša kot župnik na Uncu od 1982 do 1991 (od 1987 je tudi ravnatelj), kjer olepšuje župnijsko cerkev. Znova se vrne za deset let v Škocjan kot duhovni pomočnik (1991/01), kjer leta 1998 dočaka svojo zlato mašo. Leta 2001 postane član salezijanske skupnosti na Trsteniku, kjer leta 2008 v krogu svojcev, prijateljev in sobratov obhaja svojo biserno mašo. Zadnje mesece je njegovo zdravje polagoma pešalo, a še dan pred smrtjo je somaševal, nato so ga zaradi oslabelosti sprejeli v bolnišnico na Golniku, kjer je naslednjega dne zaspal v Gospodu.

V orisu lika rajnega duhovnika Jožeta inšpektor dr. Snoj izpostavi nekaj njegovih značilnosti in duhovnih drž:

Prizadeval si je za dostojanstveno človeško, duhovniško in redovniško življenje. To je njegova stalnica vse do zadnjih dni, ko je docela urejen v odnosu do samega sebe in plemenit v odnosih do ljudi; vse to je znamenje njegove zračenosti s svetim Božjim svetom; le-to je sidro njegove estetike in iskanja lepote.

Sveto in Božje, ki človeka priteguje in navdušuje, je sobrat Jože doživljal še posebno pri oznanjevanju in v bogoslužnih skrivnostih. Zanima se

za krščansko kulturo; imel je izostren čut za cerkveno umetnost. Povsod, kjer je deloval, je skrbel za lepoto cerkva, jih prenavljal, da bi bile podoba nebeškega Jeruzalema. S tem je povezano tudi njegovo počitniško nadomeščanje duhovnikov na Bavarskem in njegovo dolgoletno sodelovanje še posebno z nadškofijo München – Freising ter dopisovanje za pridobivanje sredstev za obnovo cerkva.

Znamenje hvaležnosti za njegovo strokovno in odlično pastoralno delo je tudi naziv častnega občana občine Škočjan, priznanje, ki mu ga je leta 2007 podelil tamkajšnji župan Anton Zupet.

»Gospod Jože! Zdaj ste dokončno postali sodržavljan svetih in domačin pri Bogu, za večno. ... Lepoto, ki ste jo vse življenje iskali in soustvarjali, uživajte v večni luči in v občestvu svetih salezijanske družine.« it

Karel Zelič

1918–2009; oče sestre HMP

Karel Zelič je pri dopoljenih osemdesetih letih navdušeno dejal: „To je najlepše obdobje mojega življenja!“ Gospod mu je podaril nato še enajst let, da je lahko vsak dan vase vgradil nov dragocen kamenček v mozaik podobe, ki jo je vztrajno želel oblikovati po velikem Učitelju in Dobrem Pastirju Jezusu.

Karel je bil otrok rudarske družine, očeta Slovence iz Šentruperta nad Laškimi in mame Avstrijke. Rodil se je v Nemčiji in nato v svojem otroštvu in mladosti ob številnih starejših bratih in sestrah doživel mnogo selitev med Hrvaško in Srbijo ter končno Slovenijo, kjer se je ustabil. V Grižah pri Žalcu sta si skupaj z izvoljenko Angelo zgradila dom in sprejela štiri otroke: Karla, Ivota, Marijo in Brigito.

Očeta Karla je trajno zaznamovala nesreča, ki jo je doživel v rudniku Zabuškova, ko je na praznik Brezmadežne 8. 12. 1945 ob eksploziji metana

umrlo več rudarjev in je tudi Karel, kot električar vzdrževalec, za las ušel smrti. Dolgotrajno okrevanje zaradi globokih opeklin in srečanje z Bogom „iz oči v oči“ je v njegovem življenju lestvico vrednot postavilo na trdno in pravo mesto. Jezus, njegova beseda, njegova prisotnost, srečevanje z njim v zakramentih, je v Karlovem življenju dobilo glavno mesto. Zanimanje za življenje Cerkev, navdih za ravnanje, ki ga je prejemal iz prebiranja življenja svetnikov, je bogatilo njega, družino in tudi njegove sodelavce. Med svetniškimi liki mu je bil posebej všeč sv. Janez Bosko. Več kot 50 let je njegova slika, izpod čopiča Božidarja Jakca, krasila dnevni prostor Zeličeve družine. Pripravljenost za sodelovanje v župnijski katehezi ga je pri 60 letih usmerila celo na vključitev v katehetskopolustrolo šolo.

Vsakdanje delo in molitev sta se prepletala s številnimi hobiji, igrivostjo in smislom za umetniško upodabljanje. Že v rani mladosti se je začel ukvarjati s fotografijo, z igranjem klarineta, kitare in petjem, kar je popestrilo mnoga družinska in prijateljska srečanja. Zelo rad je tudi kiparil in risal. In pri slednjem je oče Karel še posebej užival. Več lesenih kipov in reliefnih podob krasiti zlasti kapele sester hčera Marije Pomočnice, pa tudi nekaterih salezijanskih ustanov ter pisalnih miz z novomašnjimi križi številnih salezijancev. Na platnu pa je Karel rad upodabljal družinske prizore, svoje prijatelje, otroke in vnuke ter se veselil ob dihu življenja, ki ga njegova dela izražajo. Slikarsko platno pa mu je v mnogih podobah hkrati služilo tudi kot „prižnica“, saj je v svetopisemskih, svetniških in tudi simboličnih podobah približeval večne resnice in temeljna vodila krščanskega življenja.

Misel na večno življenje pri Bogu je bila Karlova stalna spremljevalka. Od 19. maja letos mu je dano zreti to, kar je v življenju trdno veroval in vztrajno učil. Molimo zanj, saj on gotovo moli za vse nas, Marijine otroke.

Natakar, kakšna je ta kava, ki ste mi jo prinesli?

„Poživljajoča!“

„Saj je v skodelici sama voda!“

„No, vidite, požirek kave ste srknili, pa ste že razburjeni!“

„Šef, če mi ne povečate plače, bom vsem povedal, da ste mi jo povečali!“

„Doktor, vsi pravijo, da sem lažni-vec!“

„Tega vam pa ne verjamem!“

„Vzela bom čevlje, ki sem jih najprej pomerila.“

„Žal mi je, toda moja kolegica jih je pred eno uro že prodala.“

Rešitev križanke SV 4/2009

Rudi Kolbl

	SESTRA	DOLŽNOST	POSREDAVATEL	POVZETNIK	ANDRIJA	SALECI	SPREJEMNA	OKUPARSKA
	KL. N.	ČIT.	ŠT.	ST.	ANT.	JED.	POS.	OK.
	A	M	A	H	E	N	K	B
	A	N	I	M	A	T	O	R
	T	T	O	E	M	A		
	R	U	D	I	E	L	L	
	K	U	R	A	A	T	E	N
	I	K	O	N	A	K	R	I
	E	R	B	R	A	Z	V	E
	L	O	L	E	N	N	I	C
A	T	S	T	O	I	K	J	
N	I	G	E	R	N	A	V	
D	N	I	N	A	A	D	O	

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 13. oktobra 2009

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
- nagrada:** knjiga J. Zadržavca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik).
- nagrada:** knjiga J. Zadržavca, Tu moj je podpis (Salve).
- nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve).
- nagrada:** rakovniška knjižica: Jože Andolšek, Afrika živi v naših srcih.

			SESTAVILA M. N. K.	PRIPADNIK REDNIH ČET	PREBIVALEC OTOKA	REKA V ANGLIJI, KI TEČE SKOZI NOTTINGHAM	MESTO V KITAJSKI PROVINCI JIANGSU	KEMIJSKI ELEMENT ERBIJ	LEPILO (POGOV.)	GOSPA V ISTRSKEM OKOLJU (POG.)	SALEZI- JANSKI VESTNIK	
			LATOVSČINA, NEMŠKI ROKOV- NJAŠKI JEZIK									KLIC, JAVEN POZIV
			ANTIČNA POKRAJINA V TOSKANI									
			FLAMSKI SLI- KAR (15. ST.)						VRSTA OMELA			
			PATRIARH CELE RUSIJE						DOMAČA ŽIVAL			
								SOLMIZAC. ZLOG				
								SL. PISATELJ. PEROCI				
SALEZI- JANSKI VESTNIK	POLDRAG KAMEN RDEČE BARVE	KRISTUSOV SODNIK					MADRIDSKI ŠP. KLUB					
		VRSTA SOLATE					TROPSKI SADEŽ					
PRIPADNIK NEMŠKEGA PLEMENA						KLICA, POGANJEK POT, PROGA, ČRTA				GOSTA, DROBNO TKANA TKANINA	PERZUJSKA SVETA KNJIGA	
OSNOVNA DOLŽINSKA MERSKA ENOTA					TRATA, TRAVNIK							
					ANGL. PISAT. ROALD							
PARADIŽ, RAJ					ZVEZDNICA, PRIMADONA				ALENKA VRAZ			
					GL. MESTO FIDŽUA				REKA V ZAH. FRANCIJI			
KATRAN					ZIM. VOZILO, SANKE				NAZIV			
					MOŠKI POTOMEC				JUŽNOAM. KUKAVICA			
NAJPO- GOSTEJŠI VEZNIK			SL. KOREO- GRAF ŠTEFAN				JEMEN. POLIT. ABU BAKR					
			RUDOLF JENKO				ERJAVEC MILAN					
ZNAČILNOST SKRIV- LJENEGA												
SKRIVNOST (KNJIŽ.)						TASSOVA PASTIRSKA IGRA						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – biva-
nje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Ver-
žej: Franc KOS, Martinja vas 8, 8230 Mokronog.
- nagrada:** knjiga ob 50-letnici župnije Rakov-
nik, Pod tvojim varstvom: Vida LEBAN, Gorica
25, 3263 Gorica pri Slivnici.
- nagrada:** knjiga J. Zdravca, Tu je moj podpis
(Salve): Jani KOS, Sokolska 1, 8233 Mirna.
- nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport
ima dušo (Salve): Ana ŠKUFCA, Pot na Zali rovt
11, 4290 Tržič.
- nagrada:** rakovniška knjižica: Jože Andolšek,
Afrika živi v naših srcih (Salve): Darko KOROŠEC,
Frankolovskih žrtev 15, 3000 Celje.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej

Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.marianum.si

RAKOVNIK – DUŠA**DUhovna Šola za Animatorje**

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimlje, salezijanski mladinski centri...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2009–2010 bo to redno drugi torek v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (13. oktober, 10. november, 8. december...)

Informacije in prijave: Marko Košnik; s. Marija Imperl

BLED – ZBOR SMG

BLED, 13.–14. november

Zbor salezijanskega mladinskega gibanja – srečanje predstavnikov salezijanskih mladinskih centrov in drugih ustanov, ki delujejo pod »marelo« salezijanske duhovnosti.

Informacije in prijave: Marko Košnik; s. Majda Pangeršič

BLED – DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

18.–20. december

Informacije in prijave: Marko Košnik

BLED – HMP

VIKEND ZA 8., 9. razred in 1. letnik
9.–11. oktober 2009: »Gospod, h komu naj gremo?« (Jn 6,68)

SREČANJE ZA DRUŽINE

Duhovna priprava na advent in božič:
28. november 2009

Info: s. Majda Merzel

www.donbosko.si

Info

s. **Marija IMPERL**, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.88.376, imperl.marija@gmail.com

Marko KOŠNIK, Rakovnik, Ljubljana, 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

s. **Majda MERZEL**, Bled, 04/57.41.075, 031/417.189, majda.merzel@gmail.com

s. **Majda PANGERŠIČ**, Ljubljana, 041/233.432, majda.pangersic@gmail.com

Petra PUCELJ, Mladinski ceh, 01/427.7140, 031/313.031, petra@ceh.si

Peter PUČNIK, Želimlje, 01/47.02.123, 040/530.315, peter.pucnik@zelimlje.si

**NEDELJA
BOŽJEGA
SLUŽABNIKA
ANDREJA MAJCA**

OB 10-LETNICI SMRTI

27. september

13.30 – bogoslužje na pokopališču Žale ob Majcnovem grobu. Kdor se želi udeležiti slavlja na grobu, bo z Rakovnika ob 13.10 organiziran avtobus do Žal in potem nazaj na Rakovnik.

15.00 – sveta maša. Somaševanje z ljubljanskim nadškofom in metropolitom mons. Alojzom Uranom.

Na poseben način vabljeni člani salezijanske družine, misijonski prijatelji in častilci Marije Pomočnice.

**ŽELIMLJE – USPOSABLJANJE
VODITELJEV ORATORIJA II**

23.–25. oktober

Informacije prijave: Petra Pucelj

RAKOVNIK – ZADNJA NEDELJA

25. oktober:

15.00 – sveta maša in molitve za rajne člane salezijanske družine, dobrotnike in častilce Marije Pomočnice.

RAKOVNIK

29. november:

- **OBLETNICA
PRIHODA SALEZIJANCEV**

- **SREČANJE MLADINSKIH
PEVSKIH ZBOROV**

- **IZPOVED VEČNIH ZAOBLJUB**

15.00 – praznovanje obletnice prihoda salezijancev na Rakovnik. Romarsko sv. mašo bodo sooblikovali združeni mladinski pevski zbori; med mašo bo izpoved večnih zaobljub salezijanca Grega Valiča. Bogoslužje bo vodil predstojnik slovenskih salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj. Vabljeni.

Vedno priložnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

Na srečanje mešanih mladinskih pevskih zborov vabimo tako pevske zборе kot tudi manjše vokalne skupine.

Rok za prijavo na srečanje je 21. september. Podrobnosti na www.donbosko.si/smp

PRIPROŠNJA DOMINIKA SAVIA

ali ga poznate?

BILO JETRETJE LETO PO SMRTI DOMINIKA SAVIA, fanta v don Boskovem oratoriju. Spomin nanj je bil iz dneva v dan bolj svež, zlasti zaradi izrednih dogodkov, ki so jih pripisovali njegovi priprošnji.

Gojenec Edvard Donato je moral zaradi obojenja oči prekiniti šolo. Odšel je domov in bil obsojen na popolno brezdelnost, saj je skoraj popolnoma izgubil vid.

Toda doma mu je bilo dolgčas po don Bosku in oratoriju, zato je na začetku novega šolskega leta prišel v Turin in skušal študirati.

Prve dni je še šlo, potem pa se mu je poslabšalo. Ubogi fant, ki je bil zelo vesten in natančen, bi rad do podrobnosti izvršil svojo dolžnost. Toda bolezen mu tega ni dopuščala. Zato je postajal iz dneva v dan bolj otožen in vase pogreznjen. Vznemirjala ga je tudi prihodnost, kaj bo z njim, če bo postal za vedno slep. Ko ga je don Bosko nekega dne videl otožnega, mu je dejal:

- Edvard! Tega mora biti konec. Pojdimo in se obesimo na rokav Dominiku Saviu. To mora on urediti. Dokler ne bo boljše, ga ne izpustimo iz rok.

Fant je dvignil glavo. Oči je imel zavezane s prtom. Zelo se je, kot da bi skozi obvezo hotel videti don Boska.

- Imaš vero? ga je vprašal. Veruješ, da bi te mogel Bog po Dominikovi priprošnji ozdraviti?

- Seveda verujem, saj je bil Dominik zelo dober fant.

- Veruješ, da te bo ozdravil, če bo taka Božja volja?

- Da, verujem. Kako bi ne verjel, če pa to trdite vi.

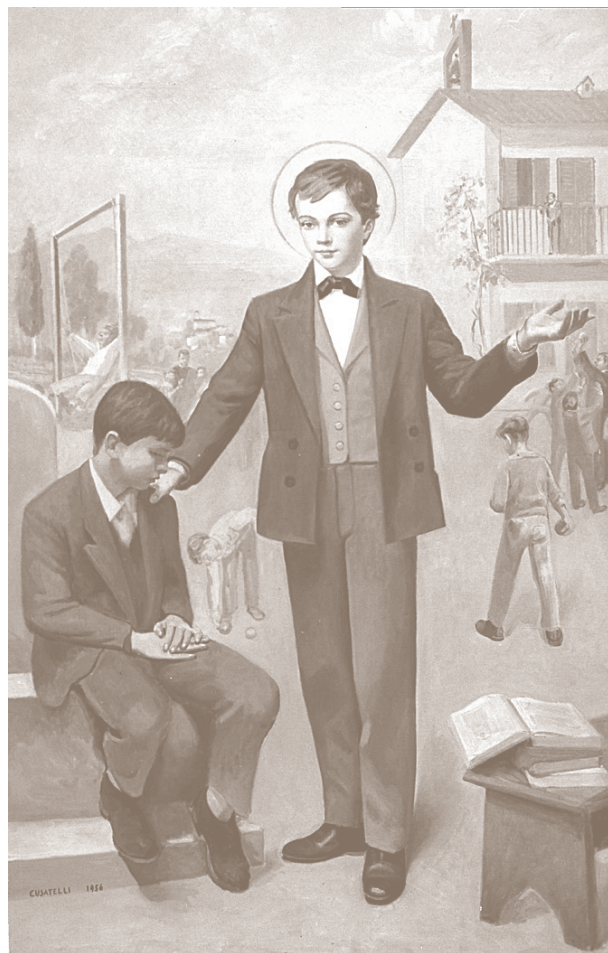
- Takoj se zateci k njemu.

Edvard je takoj začel devetdnevnicu k Dominiku Saviu. Ko je opravil molitve prvega dne, se je z lahkoto dvignil in ni čutil več tistih ostrih bolečin. Don Bosko je govoril: Dogovorjeno, kajne? Dominik se nama ne bo izmuznil, dokler te ne bo ozdravil. Nadaljuj z devetdnevnicu. Bodi ves čas v milosti božji. Jaz bom vsak dan pri sveti maši

prosil zate. Vse je samo vprašanje upanja in potrpežljivosti.

Ponižna molitev in Donatovo zaupanje sta zmagali. Od dne do dne se mu je stanje izboljševalo in zadnji dan devetdnevnicu ni občutil več nobene bolečine. Oči so postale popolnoma čiste. Oprijel se je učenja in od takrat ni čutil več nobenih bolečin.

Od tega dogodka dalje se je začelo širiti neizmerno zaupanje v Dominika Savia. Zaupanje pa je najbolj znal vzbujati don Bosko.

Prva salezijanska misijonska odprava, Turin 1875
Zgodovinski arhiv Salezijanske družbe, Rim

»Iščite duše, ne pa denarja, ne časti, ne dostojanstva. Skrbite zlasti za bolnike, otroke, stare in reveže in pridobili si boste Božji blagoslov in naklonjenost ljudi. Ogiblajte se brezdolja in prepirov. Bodite zelo zmerni v jedi, pijači in počitku. Skrbite, da bo svet spoznal, da ste ubogi v obleki, hrani in stanovanju, vi pa boste bogati pred božjim obličjem in boste postali gospodarji src ljudi. Ljubite se med seboj, pomagajte si z

nasveti in opomini, toda nikar si ne zavidajte in ne mrzite se. Sreča enega naj bo sreča vseh; stiske in težave enega imejte za stiske in težave vseh. Vsakdo naj si prizadeva, da jih odstrani ali vsaj omili. V spornih zadevah poslušajte obe strani, preden sodite. V naporih in trpljenju ne pozabite, da je za nas pripravljeno v nebesih veliko plačilo.«

*Iz spominov sv. Janeza Boska
prvim misijonarjem, 1875.*